

Beethoven og kreativitet, af Michelle Rasmussen

Download (PDF, Unknown)

Download (PDF, Unknown)

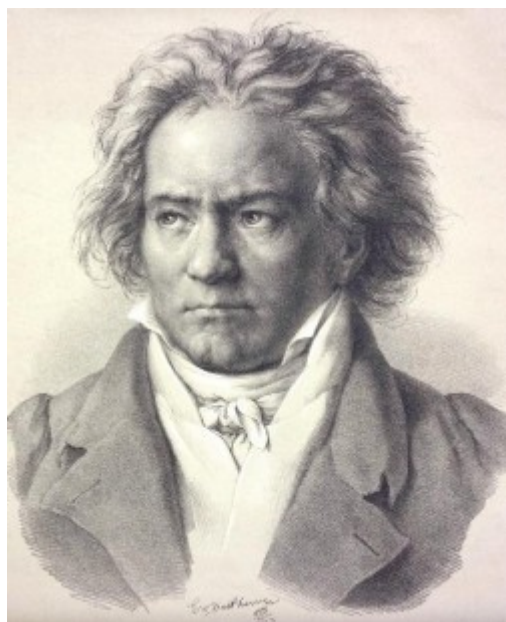
*This article appears in the March 5, 2021 issue of **Executive Intelligence Review**.*

Beethoven and Creativity

by Michelle Rasmussen

[Print version of this article]

View full size

Lithograph by August von Klöber, 1818

Ludwig van Beethoven

Feb. 23—If there was one principle at the center of Lyndon LaRouche's life's work, it was that the crucial factor in the

progress of human civilization is human creativity. It is human creativity which distinguishes man, and woman, from the beast. It is, or ought to be, the mission of society to foster the potential creativity, which, like a seed, lies dormant in every child, just waiting for loving nourishment to cause it to bloom, to create the most beautiful flower, which, in turn, delights and inspires all others to, themselves, develop their own creative potential. But, you may ask, how do you learn about, and teach creativity?

There is perhaps no better creativity teacher than Ludwig van Beethoven, he who was born 250 years ago, in another time, in another place, whose life-long struggle to perfect his own creative powers, has been, is now, and will forever be a monumental source for the study of creativity. This he was for LaRouche, who would often listen to Beethoven to get his creative juices flowing before sitting down to write. And this he can be for you, dear reader, and all of us, so that we may, also, be creative, that we may "Think like Beethoven." [fn_1]

And what is the purpose of such creativity? As Beethoven put it, "to work by means of my art for needy humanity." [fn_2] Not art for art's sake. Beethoven, like Friedrich Schiller, was conscious of great art's ability to raise the moral level of humanity, to better enable human beings to form a more perfect society, one where, in Schiller's immortal words, "All men become brothers," the very words which Beethoven set to music in his *Ninth Symphony*. [fn_3]

Beethoven wrote that art and science, "Give us intimations and hopes of a higher life" to unite "the best and noblest people," and to "raise men to the Godhead." [fn_4]

To a female friend, urging her to devote herself entirely to music, he wrote: "You who have such feeling for all that is beautiful and good. Why will you not make use of this, in order that you may recognize in so beautiful an art the higher perfection which sheds its rays even on us." [fn_5]

Concerning his immortal mass, the *Missa Solemnis*: “In writing this great Mass, it was my chief aim to awaken, and to render lasting, religious feeling as well in the singers as in the hearers.”[fn_6]

Plato wrote that music was the most important education for the soul—to fill the soul with beauty, and make it beautiful. People would then praise beauty, receive it with joy into their souls, and become beautiful souls.[fn_7]

Beauty, Schiller said, ennobles our emotions and our intellect. Not just raw emotions which dominate us, without intellect and reason. Not just intellect and reason, without compassion and agapē—love for our neighbor. But through the freedom of mind and heart, which arises while in the act of play, and especially when experiencing the beauty of great art, the two sides of our nature can be reconciled by rising to a higher, subsuming state of mind, which we call the *aesthetical state of mind*.

[View full size](#)

Friedrich Schiller, in a portrait by Ludovike Simanowiz.

Beethoven quoted Schiller’s play *Don Carlos* in a letter from

1797: "Wisdom is for the wise, Beauty for the feeling heart; and both belong to each other." (*Die Wahrheit is vorhanden für den Weisen, Die Schönheit für ein fühlend Herz; Sie beide gehören für einander.*)[fn_8]

Beethoven wielded his creative powers to touch our souls through the beauty of his music.

The Creative Process

To be creative is a process of perfecting the ability to imagine what no one before you has ever thought about. In modern terms, to think "outside of the box," the box of "This is how it has always been done," "These are the rules," "These are the unquestionable doctrines." And, to be self-conscious about how to do that. But how do you put yourself into a state of mind, where you can think freely? How can you become self-reflective about the creative process and look into your own mind?

The thought process we call the imagination, is not only the key to creativity in the arts, but, also, in scientific discovery. Lyndon LaRouche put it this way in a speech called "Creativity as Such," in 2011:

And it's in the process of *metaphor*, in which we acquire access to experimental knowledge and use of principles which lie outside the domain of sense-certainties, that mankind distinguishes himself from the beasts... This is the special genius of Classical musical composition... [Y]ou look at the question of irony, and you take the case of a Bach fugal composition as the perfect test to demonstrate this... This aspect of the human mind is the location of human creativity. And the promotion of that aspect of the human experience, Classical artistic culture as an expression of the principle of metaphor, is the principle of ordinary discovery, principled discovery. And when you take this kind of thinking over into the department of the practice of physical science,

the same thing! And there, you have an example of the role of Classical musical composition, as in the illustrative cases of both Max Planck and Albert Einstein, in particular—and [Vladimir] Vernadsky also! You get a demonstration that in the department of Classical artistic composition, in which the mind is *experimenting* with the attempt to discover principles, and expresses the yearning for that experimental result as the *incentive of creativity for the human mind*. That is *creativity*.^[fn_9]

Albert Einstein, better known as a great scientist, lesser known as a devoted amateur violinist, made his greatest discoveries not in a laboratory, but through “thought-experiments.” He had an intriguing insight into the power of the imagination, which he used to make his discoveries, and, also, the power of music to stimulate his own imagination.

[View full size](#)

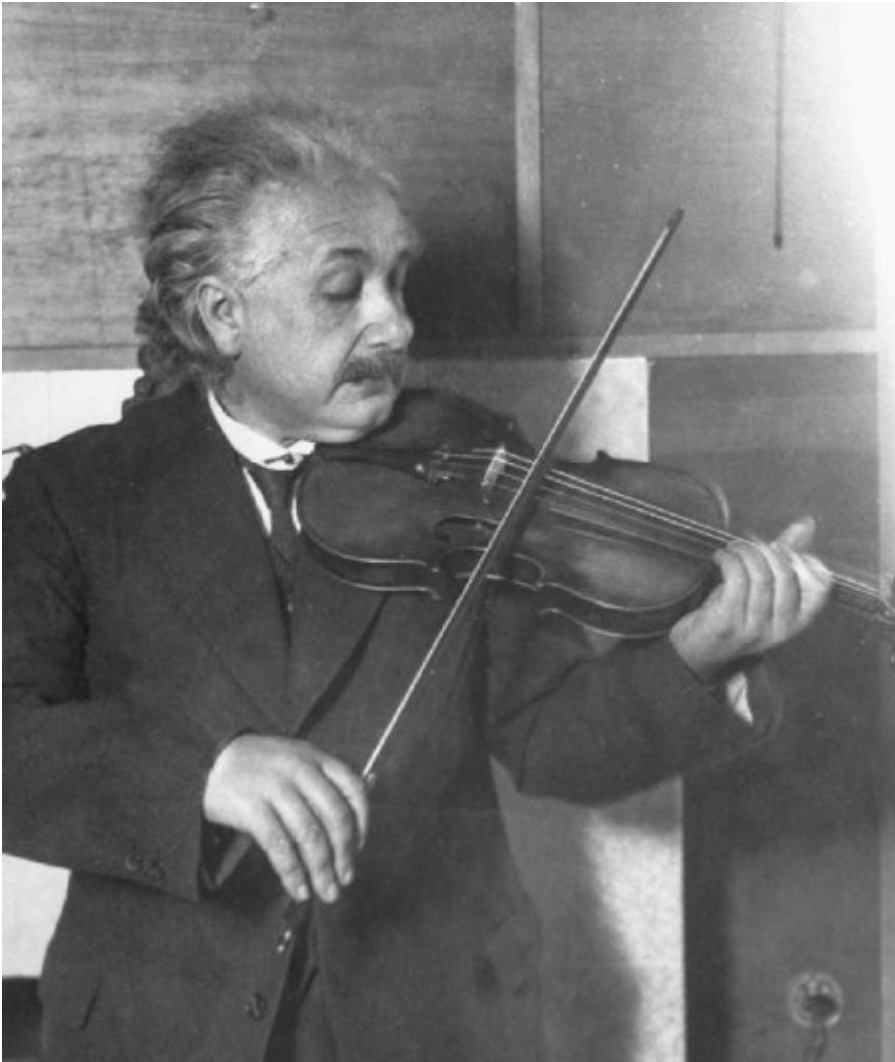

Photo by E.O. Hoppe

“The power of imagination is the ultimate creative power.”

–Albert Einstein.

When he became stuck in solving an intellectual problem, Einstein often played his violin to liberate his mental powers.

Einstein:

The power of imagination is the ultimate creative power ... no doubt about that. While knowledge defines all we currently know and understand ... imagination points to all we might yet discover and create. Imagination is more important than knowledge. Your imagination is your preview of life's coming attractions.[fn_10]

Imagination embraces the entire world, stimulating progress, giving birth to evolution.[fn_11]

Imagination is the language of the soul.[fn_12]

Logic will get you from A to B. Imagination will take you everywhere.[fn_13]

Einstein recounted that when he became stuck in the process of solving an intellectual problem, he would play his violin, and that would often liberate his mental powers.[fn_14]

Beethoven wrote this about the challenge of writing fugues in his late quartets: "The imagination, too, asserts its privileges and today a different, truly poetic element must be manifested in conventional form." [fn_15]

In 1823, Beethoven wrote suggestions on how to stimulate the imagination to Archduke Rudolph, one of his very few composition students, and an important financial and political supporter:

I hope that Your Imperial Highness will continue to acquire special practice in writing down your ideas straightaway at the piano; for this purpose there should be a small table next to the piano. Not only is the imagination strengthened in this way, but one also learns to pin down the remotest ideas at once, it is likewise necessary to write without a piano. Nor should it give Yr. Imperial Highness a headache, but rather the considerable pleasure of finding yourself absorbed in this art, to elaborate a simple melody at times, a chorale, with simple and, then again, with more varied figurations in counterpoint [fn_16] and so forth to more difficult exercises. This will certainly not give Your Royal Highness a headache, but rather, when one finds oneself absorbed in art, a great pleasure. Gradually we develop the [ability to] express just exactly what we wish to, what we feel within us, a need characteristic of all superior persons [noble-minded men in A.C. Kalischer's translation]. [fn_17]

This power of the imagination involves our ability to think about the future, about how something could be, not bound by what is, in the here and now.

The concept of the imagination is related to forecasting the future effects of current causes, as in LaRouche's economic forecasts, in which he always proposed alternative courses of action to avoid the dangers stalking in the future as the result of current wrong policies. And, likewise, deciding what to do in the here and now, based on your vision of where you want to arrive in the long-term future, the "future determining the present," as he put it.

In classical music, imagining the future requires, on the one hand, having an insight into the pregnant possibilities of a single new musical theme or motive, but, on the other hand, the ability to invent a musical idea, which is not a theme, but a generative, developmental process, a specific quality of change—the real subject of a unified composition, which acts upon the themes as objects of creative transformation.

The seed-crystal of this development process is in the mind of the composer from the very beginning.

Beethoven from 1815: "I have always a picture in my mind, when I am composing, and work up to it." [fn_18]

Regarding his opera *Fidelio*, "my custom when I am composing even instrumental music is always to keep the whole before my eyes." [fn_19]

There is a tension between what Plato called "the one and the many": the one unifying musical idea, and the many motives, developments, and transitions—the unfolding of the unified idea. The great German conductor Wilhelm Furtwängler spoke of the tension between near-hearing (*nahhören*), the music heard at that moment as it is unfolding, and far-hearing (*fernhören*), the future, completed, composition.

View full size

EIRNS/Philip Ulanowsky

“The seed-crystal of the development process is in the mind of the composer from the very beginning.” Norbert Brainin, primarius of the Amadeus Quartet, described and demonstrated the process of motivic thorough composition, the subject of Beethoven’s enormously fruitful musical creativity. Here he is (right), with his long-time friend, Lyndon LaRouche, on December 4, 1987.

Beethoven was a master of this process, which we call motivic thorough composition or, in German, *motivführung*. Just think about the first movement of his *Fifth Symphony*, and how the first famous four notes—da, da, da, dum—became the object of Beethoven’s enormously fruitful musical creativity. Or the *motivführung* that traverses several of Beethoven’s late string quartets, as described by Norbert Brainin, the late Amadeus Quartet primarius, at a Schiller Institute seminar, where he started with Op. 132.[fn_20]

Paradoxically the one, unifying musical idea must subsume many free, independent voices. Beethoven wrote the following upon being asked by a composer to criticize his composition:

[N]ot indirectly, but frankly, as is my wont, I only tell you that you might pay a little more attention to the separate conduct of the parts in future works of this kind.[fn_21]

Creativity is not linear. LaRouche emphasized the role of surprise, paradox, metaphor, irony, even jokes, and puns, all of which Beethoven was a master. The listener is consciously led into a trap, where, suddenly, the unexpected occurs. A dramatic new element takes you by surprise, and you are forced to make a mental leap into the realm of the imagination, away from linear thinking. Afterwards, an emotional release occurs, for example, when you “get the joke.” In metaphor, there is a juxtaposition of seemingly unrelated elements in a surprising way, which can only be understood from a higher, subsuming level. (See box: Beethoven Thought in Metaphor)

In the process of unfolding the musical idea in a polyphonic (many-voiced) musical universe, sometimes the different individual voices come into conflict with each other, and dissonances emerge in the contrapuntal process, which urgently demand to be resolved, thus driving the unfolding process forward in a non-linear way.

This is similar to a human dialogue of cultures, where, sometimes, conflicts emerge. These conflicts, however, can be solved through the process of creating a higher unity, the which Nikolaus von Kues (Nicholas of Cusa) called the “coincidence of opposites.” This is actually a common metaphor in Danish known as things “going up in a higher unity” (*at gå op i en højere enhed.*) In music, the higher unity is the overall musical idea of that particular piece.

The creative process also entails great emotional tension in the midst of problem solving, as if you are hanging on a psychological cliff, or lost in no-man’s land. You begin to doubt if the problem can ever be solved. But the great thinker, whether in music, science, or elsewhere, develops a

power of concentration, sometimes lasting years, based on an underlying consciousness of the importance of his or her endeavor, a striving passion, until a breakthrough occurs, as if in a flash of insight, and the problem is solved.

The creative struggle involves trying out new solutions, which are not in the rulebook, and not in your own past productions. To be self-reflective about the creative process requires not only being conscious about new methods of composition, as Beethoven sometimes explicitly wrote that he had invented, which Plato referred to as a "higher hypothesis," but, also, to be self-conscious about the increasingly creative quality of compositional methods, which Plato called the "hypothesis of the higher hypothesis."

From Beethoven to a publisher in 1802 regarding Piano Variations Op. 34 and 35:

Both sets are really worked out in a wholly *new manner*, and each in a *separate and different way*... I myself can assure you that in both these works the *method is quite new so far as I am concerned*.^[fn_22]

[W]hen feeling opens up a path for us, then away with all rules.^[fn_23]

In fact, LaRouche wrote that Beethoven should be considered a physical scientist, because of his ability to make one creative breakthrough after another, to discover new worlds, new modes of musical expression. In science, we discover new physical principles of nature, even creating new states of matter, never before seen in nature. Opening your mind to the existence of a paradox, that which does not fit into the accepted theories, spurs the mind to seek new, higher, hypotheses, and design crucial physical experiments to prove, or disprove them.

In art, we use the same cognitive powers to discover new artistic principles, and, also, something new about our own

creativity, which we can share with others, be they musicians or listeners. We can communicate the power of creativity, itself, to move men's souls.

Beethoven was a master in making use of known musical forms (for example, the sonata form), and imbuing them with surprising, new, revolutionary content.

Beethoven's Struggle to Approximate Divine Creativity

Beethoven was self-conscious about his own divine spark of creativity, that which LaRouche devoted his life to better understand, that *Götterfunken* (godly spark), of Schiller's "Ode to Joy": *Freude, schöne Götterfunken*^[fn_24], the which Beethoven set to music in his monumental *Ninth Symphony*. LaRouche pondered, what does it mean for man to be in the image of The Creator? It is this capacity for man, also, to be a creator. That, stressed LaRouche, is what separates men and women from beasts. (See the section on the divine spark in every individual in LaRouche's article in this issue, "In the Garden of Gethsemane," written in his prison cell in 1990.)

Beethoven wrote to publisher Breitkopf & Härtel in 1812: "my heavenly art, the only true divine gift of Heaven," and in 1824: "I am free from all small-minded vanity: only the divine art, in it alone is the main-spring which gives me strength to devote the best part of my life to the heavenly Muses."^[fn_25]

After seeing a collection of Schubert's songs, Beethoven's friend Anton Schindler records him as saying: "Truly, this Schubert is lit by a divine spark."^[fn_26]

Resenting publishers who line their pockets with profits from an author's work, treating them as "tasty brain-food," Beethoven wrote:

The author [Beethoven] is determined to show that the *human brain* cannot be sold either like coffee beans or like any form

of cheese which, as everyone knows, must first be produced from *milk, urine* and so forth—The human brain is inherently inalienable.[fn_27]

Beethoven was very conscious of his mission in life: to be as creative as he could be, in order to uplift needy humanity with the power of his music. To adopt the immortal mission of the artist: to ennoble the present, and future generations. There was no standing still or entropy, but, instead, what LaRouche called anti-entropy. Motivated by his love for mankind, Beethoven willfully became more and more conscious of his own creative powers, and constantly strove to leap up to the next higher level of creativity, with the explicit goal of more closely reaching the power of God's own creativity. (See box: Beethoven: 'To Spread the Rays of the Godhead')

The Sublime

Beethoven's passion to fulfill his mission gave him the power to rise above personal adversity, in the form of his increasing deafness. As he put it in his moving Heiligenstadt testament, he was in anguish about losing that very sense which he ought to have in perfection.

Schiller calls this the sublime—our ability to rise above sensual pain, for the purpose of a higher mission.

In 1813, Beethoven wrote: "Lend sublimity to my highest thoughts, enrich them with truths that remain truths forever!"[fn_28]

He copied from another source: "Everything that is called life should be sacrificed to the sublime and be a sanctuary of art."[fn_29]

Beethoven wrote to his good friend Dr. Franz Wegeler, in about 1801, about his anxiety during the previous two years because of his increasing deafness, and recent happy moments due to a woman he was now in love with, continuing:

For me there is no greater pleasure than that of practicing and displaying my art. My strength, both in body and mind, for some time has been on the increase. Every day brings me nearer to the goal which I feel but cannot describe. And it is only in that condition that your Beethoven can live. There must be no rest—I know of none but sleep... I will seize fate by the throat; it shall certainly not wholly overcome me. Oh! life is so beautiful. Would that I could have a thousand lives! [fn_30]

A year later, in the testament Beethoven wrote in Heiligenstadt addressed to his brothers, but never sent, he penned that he was so desperate, that he had considered taking his own life. But he could not morally allow himself to do so, because he knew that he had so much more music to give humanity:

But what a humiliation for me when someone standing next to me heard a flute in the distance and I heard nothing, or someone heard a shepherd singing and again I heard nothing. Such incidents drove me almost to despair; a little more of that and I would have ended my life—it was only my art that held me back. Ah, it seemed to me impossible to leave the world until I had brought forth all that I felt was within me... “Divine one, thou seest my inmost soul thou knowest that therein dwells the love of mankind and the desire to do good.” Ever since my childhood my heart and soul have been imbued with the tender feeling of goodwill; and I have always been inclined to accomplish great things. [fn_31]

This became Beethoven’s moral imperative—Beethoven, the musician, and Beethoven, the man.

On September 17, 1824 to publisher Schott, after writing that his health was poor:

Apollo and the Muses will not yet hand me over to the Scythe Man, for I still owe them much; and before my departure for the Elysian Fields I must finish what the spirit suggests to

me [or, as another translation has it: what the Eternal Spirit has infused into my soul[fn_32]] and commands me to finish. It is to me as if I had only written a few notes.[fn_33]

In art, there is a seeming paradox. The artist's thoughts are often light years ahead of the general population, yet the mission of the artist is to ennoble just those people through the aesthetical experience—to raise the sights of the people to the stars. Beethoven, especially, felt this paradox, but was determined to compose at the highest level he could, despite complaints that his works were either unplayable, or not understandable.

[View full size](#)

Beethoven, sculpted by Hugo Hagen in 1898.

Beethoven for Us, Today

Though he could not hear music with his ears, Beethoven heard music in his mind and felt it in his soul. He would go on to produce what many consider the greatest music in human

history. That is why people all over the world still perform and listen to his music. That is also why we must strive to present Beethoven's music to those, emphatically including young people, who don't know the beauty they are missing. Let us give it to them, as Beethoven's present to everyone, on the occasion of his 250th birthday.

Dear reader, take the opportunity to celebrate Beethoven's birthday by immersing yourself in listening to, and even playing and singing, his works, so that you may better understand the creative beings that we are. Notes on paper represent not just tones, but the keys to Beethoven's creative mind. Thereby, you can confirm a positive image of man, which also had a political dimension for Beethoven—the pursuit of freedom.

Six months after leaving Bonn, Beethoven quoted from Friedrich Schiller's play, *Don Carlos* in the commemorative leaf that he wrote for a woman: "Do well where one can, love freedom above all, never renounce the truth, not even before the royal throne."^[fn_34]

As Schiller said, the road to Freedom goes through Beauty. That was Schiller's solution after the French Revolution, which did not end like the American Revolution, but in a bloodbath.^[fn_35] It is not rage and anger that will transform our society for the better, but reasoned future-oriented policy proposals based on the most noble image of man.

Beethoven characterized humanity as "we mortals with immortal minds." His creativity can speak directly to you from his place in the "simultaneity of eternity," the place LaRouche often spoke of, outside of space and time, where the emanations of the most creative people in history are found.

From a letter to a painter: "*Continue to paint* and I shall *continue to write down notes*, and thus we shall live—forever?—yes, perhaps, forever."^[fn_36]

“I would rather set to music Homer, Klopstock, Schiller, although even these would cause difficulties, but *these immortal poets* are worth it.”[fn_37]

To fellow composer Luigi Cherubini: “True art is imperishable, and the true artist feels inward pleasure in the production of great works.”[fn_38]

We can drink from this fountain of creativity, and nourish ourselves, so that, hopefully, we may contribute, each in his or her own way, to enriching the flow.

And ye musicians: strive to master Beethoven’s compositional principles so that we may rediscover the almost lost art of composing beautiful and profound music, and, maybe, even, go beyond.

Let Beethoven aid us in developing our own creative powers so that we may generate nothing less than a new global renaissance, for the sake of needy humanity.

–mich.ras@hotmail.com

Read the author’s other articles on culture at <https://rasmussenmichelle.academia.edu/>.

View full size

EIRNS/Sylvia Spaniolo

“The true artist feels inward pleasure in the production of great works.” –Beethoven. Here, the Schiller Institute NYC Chorus and orchestra in a concert on Schiller’s birthday, St. Bartholomew’s Church, New York, November 18, 2018. The Schiller Institute encourages members of the public to join the Chorus.

[fn_1]1. Lyndon LaRouche, *Think Like Beethoven*, paperback available here. [back to text for fn_1]

[fn_2]2. Dr. A.C. Kalischer, *Beethoven’s Letters, With Explanatory Notes*, Dover, 1972, page 160. [back to text for fn_2]

[fn_3]3. Michelle Rasmussen, “ ‘All Men Become Brothers’: The Decades-Long Struggle for Beethoven’s Ninth Symphony,” *EIR* Vol. 42, No. 26, June 26, 2015, pages 38-51. [back to text for fn_3]

[fn_4]4. Maynard Solomon, “Reason and Imagination: Beethoven’s

Aesthetic Evolution," in *Historical Musicology: Sources, Methods, Interpretations*, by Stephen A. Crist and Roberta Montemorra Marvin (editors), University of Rochester Press, 2008, page 189. [back to text for fn_4]

[fn_5]5. Kalischer, page 68. See note 2. [back to text for fn_5]

[fn_6]6. Kalischer, page 331. [back to text for fn_6]

[fn_7]7. From a more extensive footnote about Plato written by Edgar A. Poe in "The Colloquy of Monos and Una." *The Complete Tales and Poems of Edgar Allan Poe*, Modern Library, 1938, page 446. [back to text for fn_7]

[fn_8]8. Written in Lenz von Breuning's album, Kalischer, page 11. [back to text for fn_8]

[fn_9]9. Speech delivered to the Schiller Institute conference, "Classical Culture, an Imperative for Mankind," held in Rüsselsheim, Germany, July 3, 2011. *EIR* Vol. 38, No. 27, July 15, 2011, pages 30-38. [back to text for fn_9]

[fn_10]10. Azquotes.com/quote/864207 [back to text for fn_10]

[fn_11]11. Albert Einstein, *Einstein On Cosmic Religion and Other Opinions & Aphorisms*. goodreads.com/quotes/423568. [back to text for fn_11]

[fn_12]12. www.azquotes.com/quote/831606. [back to text for fn_12]

[fn_13]13. brainyquote.com/quotes/albert_einstein_121643. [back to text for fn_13]

[fn_14]14. Read the article, "Einstein the Artist," by Shawna Halevy, one of LaRouche's collaborators. *EIR* Vol. 39, No. 19, May 11, 2012, pages 58-66 [back to text for fn_14]

[fn_15]15. Solomon, "Reason and Imagination," in *Historical*

Musicology, page 194. See note 4. [back to text for fn_15]

[fn_16]16. Counterpoint is the art of writing two or more lines, or voices, of music designed to be in dialogue with each other, from “point against point,” writing a contrary note to a given note, or point. [back to text for fn_16]

[fn_17]17. Michael Hamburger (editor), *Beethoven: Letters, Journals and Conversations*, Thames & Hudson, 2007, page 199. [back to text for fn_17]

[fn_18]18. Maynard Solomon, *Beethoven Essays*, Harvard University Press, 1990, page 127. [back to text for fn_18]

[fn_19]19. Solomon, “Reason and Imagination,” in *Historical Musicology*, page 194. [back to text for fn_19]

[fn_20]20. Over September 20-22, 1995, the Schiller Institute sponsored a series of seminars featuring Lyndon LaRouche’s close friend and collaborator Norbert Brainin, at the Dolná Krupá castle in Slovakia. Watch Mr. Brainin demonstrate the principle of motivic through composition in Seminar No. 4 here, or read more about it here. [back to text for fn_20]

[fn_21]21. To Baron Carl August von Klein in 1826, Kalischer, page 365. [back to text for fn_21]

[fn_22]22. Solomon, “Reason and Imagination,” in *Historical Musicology*, page 191. [back to text for fn_22]

[fn_23]23. *Op. cit.*, page 192. [back to text for fn_23]

[fn_24]24. A word coined before Schiller, by Johann Georg Adam Forster in writing about Benjamin Franklin. [back to text for fn_24]

[fn_25]25. Kalischer, page 330. [back to text for fn_25]

[fn_26]26. Manuel Komroff, *Beethoven and the World of Music*, Dodd, Mead, 1961, page 164. [back to text for fn_26]

[fn_27]27. Solomon, "Reason and Imagination," in *Historical Musicology*, page 190. [back to text for fn_27]

[fn_28]28. Hamburger, *Beethoven: Letters*, page 122. See note 17. [back to text for fn_28]

[fn_29]29. Birgit Lodes, in William Kinderman (editor), *The String Quartets of Beethoven*, University of Illinois Press, 2020, page 186. [back to text for fn_29]

[fn_30]30. Kalischer, page 23. [back to text for fn_30]

[fn_31]31. *Thayer's Life of Beethoven*, Vol. I, revised and edited by Elliot Forbes, Princeton University Press, 1991, page 305. [back to text for fn_31]

[fn_32]32. Maynard Solomon, *Late Beethoven: Music, Thought, Imagination*, University of California Press, 2004, page 93. [back to text for fn_32]

[fn_33]33. Kalischer, page 332. [back to text for fn_33]

[fn_34]34. To Theodora Johanna Vocke in Nuremberg, May 22, 1793. Joseph Schmidt-Görg, "A Schiller Quote from Beethoven in a New Perspective," in Günter Henle, *Music, Edition, Interpretation*, 1980, page 423. [back to text for fn_34]

[fn_35]35. Beethoven actually expressed his desire to travel to North America. "If only God will restore me to my health, which to say the least, has improved, I could do myself justice, in accepting offers from all cities in Europe, yes, even North America, and might still prosper." Beethoven received a request for an oratorio from Boston's Musical Society, which, in the end, he did not write. Kalischer, page 289. [back to text for fn_35]

[fn_36]36. Solomon, *Late Beethoven*, page 98. See note 32. [back to text for fn_36]

[fn_37]37. Kalischer, page 321. [back to text for fn_37]

[fn_38]38. Kalischer, page 296. [back to text for fn_38]

Beethoven Thought in Metaphor

Even when he was not composing, Beethoven thought in metaphor. In response to a letter from his brother which was proudly signed “landowner,” Beethoven signed his letter, “brain-owner.”^a[fn_1]

From a remembrance by music critic and literary figure, Johann Friedrich Rochlitz: “Once he is in the vein, rough, striking witticisms, droll conceits, surprising and exciting paradoxes suggest themselves to him in a continuous flow.”^b[fn_2][fn_3]

From his student Karl Czerny: “He could introduce a play on words anywhere.”^c For example, “As regards Frau v. Stein [stone in English], I beg her not to let Herr v. Steiner be petrified, so that he may still be able to serve me.”^d[fn_4]

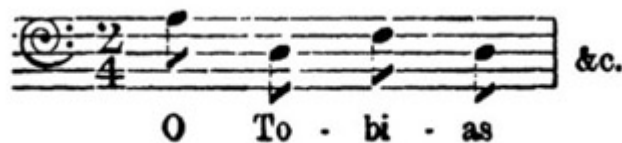
Or he could make up funny words, calling a fugue “tone-flight-work.”^e[fn_5]

Here is an example of the great fun Beethoven had when writing to Tobias Hasslinger, publisher Sigmund Anton Steiner’s assistant, who later became the publisher (Beethoven usually called Hasslinger the “little adjutant,” Beethoven being “Generalissimus”):

I dreamed that I was taking a far journey, as far as Syria, as far as India, back again as far as Arabia; finally I came indeed to Jerusalem. The Holy City prompted thoughts about the Holy Writ [Bible], when, and no wonder, I thought of the man Tobias [from the Bible], and naturally that led to my thinking of our little Tobias and our *pertobias[sen]* [making the name a verb, then a noun meaning to turn the name ‘Tobias’ into music^f[fn_6]]; now, in my dream journey, the following canon

occurred to me:⁹[fn_7]

View full size

Beethoven then forgot the canon*[fn_8], and when he remembered it again, it had turned into a three-voice canon, which he held as strongly as Menelaus had held Proteus.

His letter to Tobias Hasslinger continues:

Soon I shall send in something about Steiner, too, just to prove that he hasn't a heart of stone. Farewell, very dearest of friends, we wish you continually that you may never be true to the name of publisher and may never be publicly humiliated... [The pun on *Verleger* (publisher) and *verlegen* (embarrassed, at a loss) was one of which Beethoven was especially fond.]^h[fn_9]

Enclosed in a letter to a publisher in 1825 with some canons, Beethoven includes:

[A] supplement, a romantic description of the life of Tobias Hasslinger in 3 parts. First part: Tobias is an assistant of the celebrated authority, Capellmeister Fux—and holds the ladder to his *Gradus ad Parnassum* [steps to Parnassus, the mountain where the Muses live, the name of Fux's pedantic book on counterpoint]. As he is now inclined to practical joking, through shaking and pushing the ladder he causes many of those who had got fairly high up to fall headlong and break their necks, &c. He now bids farewell to our clod of earth and reappears at the time of Albrechtsberger [a leading counterpoint teacher who gave Beethoven some lessons].

2nd part. The already existing Fuxian *nota cambiata* [changed note] is now treated in conjunction with A[lbrechtsberger].

and the changing notes thoroughly expounded; the art of creating a musical skeleton is carried on to the highest degree, &c. Tobias, now a caterpillar, is turned into a grub [butterfly larva], is developed, and appears for the third time on this earth.

3rd part. The scarcely formed wings now hasten to the *Paternostergässl* [the address of the publisher]; he becomes *Paternostergässler Capellmeister*, and having gone through the school of the changing notes [*Wechselnoten*] he retains nothing of them but the change [*Wechsel*], and so gains the friend of his youth, and finally becomes a member of several inland empty-headed societies, &c. If you ask him, he will certainly allow this account of his life to be published.ⁱ[fn_10]

[back to text]

[fn_1]a. Russell Sherman, *Piano Pieces*, Farrar, Straus and Giroux, September 30, 1997, page 114. [back to text for fn_1]

[fn_2]b. Oscar Sonneck (editor), *Beethoven: Impressions by His Contemporaries*, Dover Books, 1967, page 128. [back to text for fn_2]

[fn_3]c. Solomon, "Reason and Imagination," in *Historical Musicology*, page 223. [back to text for fn_3]

[fn_4]d. Kalischer, page 229. [back to text for fn_4]

[fn_5]e. Kalischer, page 356. [back to text for fn_5]

[fn_6]f. The Free Dictionary Language Forums, by Farlex, "Beethoven's writing: question." [back to text for fn_6]

[fn_7]g. Kalischer, page 281. [back to text for fn_7]

[fn_8]* <https://beethoven.ru/node/909> [Wo0 182: 0 Tobias!,

трехголосный канон Бетховен (beethoven.ru) [back to text for fn_8]

[fn_9]h. The Unheard Beethoven website, "Canon, O Tobias, WoO 182." [back to text for fn_9]

[fn_10]i. Kalischer, page 229. [back to text for fn_10]

View full size

Offen mit <der> einer 3ten Stimme. —

O To . bi . as O To . bi . as Do . . mi nus

O To . . bi . . as! O To . . bi . as To . . bi . as To . .

O To . bi . as O To . bi . as

Has . . . lin ger O! O!

bi as To . bi . as To . bi . as To . bi . as do . mi . nus Has . lin . ger O! O! To

[* Mehrere Durchstreichungen; ursprünglicher Text nur teilweise erkennbar.]

Beethoven: 'To Spread the Rays of the Godhead'

In a letter to Archduke Rudolph, Beethoven wrote:

There is nothing higher than to approach the Godhead more nearly than other mortals and by means of that contact to spread the rays of the Godhead through the human race.^j[fn_1]

To Emilie, a girl of 8 to 10 years old, who had written to him in 1812:

Persevere, do not only practice your art, but endeavor also to fathom its inner meaning; it deserves this effort. For only

art and science can raise men to the level of gods.... The true artist has no pride. He sees unfortunately that art has no limits; he has a vague awareness of how far he is from reaching his goal; and while others may perhaps be admiring him, he laments the fact that he has not yet reached the point whither his better genius only lights the way for him like a distant sun.

I should probably prefer to visit you and your family than to visit many a rich person who betrays a poverty of mind. If I should ever go to H., then I will call on you and your family. I know of no other human excellences than those which entitle one to be numbered among one's better fellow creatures. Where I find people of that type, there is my home.^k[fn_2]

In the 1790s, he wrote about the need "to strive towards the inaccessible goal which art and nature have set us."^l[fn_3]

When asked which of the string quartets *opera* 127, 130, 132 was the greatest: "Each in its way. Art demands of us that we shall not stand still.... You will find a new manner of part writing and thank God there is less lack of fancy than ever before."^m[fn_4]

For the artist "there is no more undisturbed, more unalloyed or purer pleasure" than that which comes from rising "ever higher into the heaven of art."ⁿ[fn_5]

Freedom and progress are the aims throughout creation:

[T]he older composers render us double service, since there is generally real artistic value in their works (among them only the German Handel and Seb. Bach possessed genius). But in the world of art, and in the whole of our great creation, *freedom and progress* are the main objectives. And although we moderns are not quite as far advanced in *solidity* as our *ancestors*, yet the refinement of our customs has enlarged

many of our conceptions as well.^o[fn_6]

Dr. Kalischer comments^p[fn_7] on a letter of Beethoven to a court lawyer, Dr. Johann Baptist Bach: “We may recall the fact that the composer thought of writing an Overture on the name [B-A-C-H: B-flat, A, C, B-natural in German letter notation]; there are many sketches, the following is among some for the *Tenth Symphony*:

View full size

In a letter to the new directors of the Royal Imperial Court Theatre in Vienna, Beethoven wrote: “[T]he undersigned has always striven less for a livelihood than for the interests of art, the ennoblement of taste and the uplifting of his genius towards higher ideals and perfection.”^q[fn_8] [back to text]

[fn_1]j. Solomon, “Reason and Imagination,” in *Historical Musicology*, page 189. [back to text for fn_1]

[fn_2]k. Emily Anderson (editor), Letter No. 376, in *The Letters of Beethoven*, Vol. 1, W.W. Norton, 1986, pages 380-381. [back to text for fn_2]

[fn_3]l. Solomon, “Reason and Imagination,” in *Historical Musicology*, page 191. [back to text for fn_3]

[fn_4]m. *Ibid.*, page 192. [back to text for fn_4]

[fn_5]n. *Ibid.*, page 192. [back to text for fn_5]

[fn_6]o. *Ibid.*, page 192. Words in parentheses from Kalischer,

page 270. [back to text for fn_6]

[fn_7]p. Kalischer, page 326. [back to text for fn_7]

[fn_8]q. *Thayer's Life of Beethoven*, revised and edited by Elliot Forbes, Vol. I, Princeton University Press, 1991, page 426. [back to text for fn_8]

SUBSCRIBE TO EIR

[back to text]

*This article appears in the March 5, 2021 issue of **Executive Intelligence Review**.*

January 17, 1990

In the Garden of Gethsemane

by Lyndon H. LaRouche, Jr.

[Print version of this article]

Editor's Note: This essay was first published in *EIR* Vol. 44, No. 37, September 15, 2017, pages 19-21.

A prophet is not without honor, save in his own country.

—Matthew 13:57

Those of us who find ourselves in Gethsemane—a Gethsemane where we are told that we must take a role of leadership with our eye on Christ on the Cross—often experience something which, unfortunately, most people do not. We tend to look at things from a different standpoint. Before trying to situate

how I see the recent period, and the period immediately before us, I should try to communicate what my viewpoint is, a viewpoint which I know is shared in some degree of very close approximation by everyone who has gone to Gethsemane with the view of the Cross in his eyes, saying, "He did it, I am now being told that I must, too, walk in His way."

What I suggest often, in trying to explain this to a person who has not experienced it, is to say: "Imagine a time 50 years after you're dead. Imagine in that moment, 50 years ahead, that you can become conscious and look back at the entirety of your mortal life, from its beginning to its ending. And, rather than seeing that mortal life as a succession of experiences, you see it as a unity. Imagine facing the question respecting that mortal life, asking, "Was that life necessary in the total scheme of the universe and the existence of mankind, was it necessary that I be born in order to lead that life, the sum total of that number of years between birth and death? Did I do something, or did my living represent something, which was positively beneficial to present generations, and implicitly to future generations after me? If so, then I should have walked through that life with joy, knowing that every moment was precious to all mankind, because what I was doing by living was something that was needed by all mankind, something beneficial to all mankind."

If I am wise, then 50 years after my death, in looking back at my mortal life, I know that from the beginning with my birth, to the end with my death, that my truest self-interest was the preservation and enhancement of that which made my having lived important to those around me and those who came after me.

That is the beginning, I think, of true wisdom; that is the beginning of the Passion, which sometimes enables each of us when called, to walk through our own peculiar kind of Gethsemane. It is from this standpoint, that the mind of an

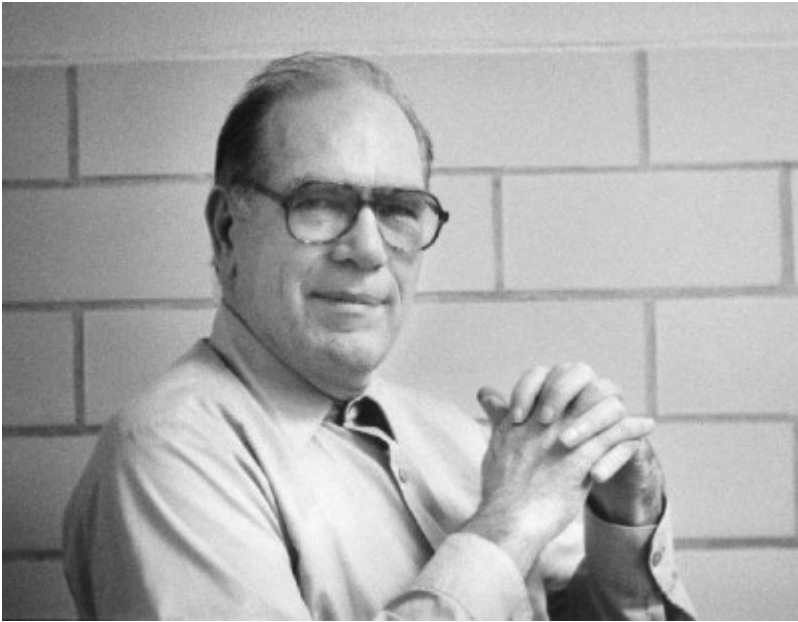
individual such as our own, can efficiently comprehend history in the large.

A second point, which I often raise, I think is essential to understand the few simple observations I have to make here. It is that, in human reason, in the power, for example, to effect a valid, fundamental scientific discovery, which overturns, in large degree, previous scientific opinion, we see a fundamental distinction between man and all beasts. This power of creative reason, typified by the power to make a valid, fundamental scientific discovery, and also the power to transmit and to receive such a discovery, is that which sets man apart from and above the beasts.

The emotion associated with that kind of human activity, whether in physical science, in the development of creative works or performance of creative works of classical culture or simply in the caring for a child to nurture that quality of potential for discovery in the child, is true love. Creative activity is human activity, and the emotion associated with that kind of activity, is true love.

We start from that and say that society must be based on these considerations, that every human being, being apart from and above the animals, has the right and the obligation to live an important life. Every human being has the right to do something, such that if one looked back 50 years after the death of that person at his or her whole mortal life, one could have said, that life was necessary to all humanity. At the same time, one could distinguish some use of this creative power of reasoning as the activity which made that life important, simply, sometimes, the development of that creative power.

[View full size](#)

Lyndon H. LaRouche, Jr.

Two Conflicting Views of Mankind

We have, in the entirety of the approximately 2,500 years of Western European history, which includes the history of the Americas, two conflicting views of mankind. One view shares more or less the standpoint I've just identified: We view the human individual as bearing the divine spark of potential for reason, as a sacred life; a spark of reason which must be developed by society, nurtured by society, given opportunity for fruitful expression by society; a quality of activity whose good works must be adopted by society, protected by society, and preserved by society, for the benefit of present and future generations. That is the republic, the republic as conceived by Solon's constitution of Athens—a notion of republic, which, in our time, is made nobler by the Christian understanding, which transforms and elevates the contributions of Solon and Socrates after him.

On the other side, there is the conception of Sparta, a privileged oligarchy, brutalizing the helots, the slaves, the so-called lower classes. That, too, is a model society, not a republic, but an oligarchy.

The struggle between these two views of mankind is epitomized

by the struggle between President and General George Washington, on the one side, and King George III on the other. George Washington was a soldier and statesman of the republic, not a perfect one, but a good one. On the opposite side was poor King George III, the puppet of the evil Earl of Shelbourne, and the epitome of oligarchism, the heritage of Sparta. The tradition of King George III, which deems that some men must be kept slaves, is an oligarchical view, which hates the idea of the equality of the individual in respect to the individual human being's possession of that divine spark, the individual human being's right to the development of that spark, the nurture of its activity, and the defense and perpetuation of its good works.

Such is the conflict. In our time, the great American Republic, by virtue of the cultivation of ignorance and concern with smallness of mind, and neglect of the importance of what comes after us in the living of our mortal lives, has been so undermined, degraded, and corrupted, that we as a nation no longer are the nation we were conceived to be, but instead have become a nation brain-drained in front of our television sets, thinking with greater passion about mere spectator sports or mere television soap-opera than we do about urgent events in real life. We are a nation seeking gratification in drugs, in sordid forms of sexual activity, in other sordid entertainments, in that kind of pleasure-seeking, which echoes the words Sodom and Gomorrah.

And so, oligarchism, that which George III of England represented back in the eighteenth century, has taken over and rules the land which was once George Washington's.

What this leads to is this. Today, there is a great revolution around the world against tyranny in all forms. So far, this revolution has manifested itself within the communist sector against communist tyrannies. But it is coming here, too. Wherever the divine spark of reason is being crushed by oligarchical regimes, with all their cruelties, the divine

spark of reason within human beings inspires them to arise, to throw off the tyranny—not out of anger and rage against tyranny, but because the divine spark of reason in each person must be affirmed. We seek not merely to be free from oligarchy; we seek to be free from oligarchy, because not to do so would be to betray the divine spark of reason in ourselves and in others.

Agapē

The secret of great revolutions, of great civil rights movements, as Dr. King's example illustrates, is this capacity, which the Greek New Testament called *agapē*, which Latin called *caritas*, which the King James version of the Bible calls charity, which we otherwise know as love. Whenever this power of love, this recognition of that divine spark, setting us above the beasts, prevails, wherever people can approximate that view of the sum total of their lives, as if from 50 years after their deaths, whenever movements arise which, out of love, produce people who are willing, not fruitlessly, but for a purpose, to lay down their lives, so that their lives might have greater meaning, for this purpose—there you have the great revolutions of history.

If we were to project events on the basis of what is taught in the schools about revolutions and other struggles of the past, then the human race at present were doomed. If we say that people struggle against this and that oppression, and so forth, and out of rage or whatnot, overthrow their cruel oppressor, we should lose; the human race would lose. However, if we touch the force of love, the spark of divine reason, we unleash a force, a creative force, a divine force, which is greater than any adversary, and we win. Those revolutions, which are based upon the appeal to this divine spark of reason within the individual, prevailed. Those which worked otherwise produced abominations, or simply failed.

Yes, we must struggle against injustice. But it is not enough

to struggle out of anger. We must struggle out of love. And that we learn best, who have had to walk as leaders of one degree or another, through our own Gethsemane, with the image of the Cross before us.

That is the best I can say. I might say it better, but what I try to say with these poor words, is the best I can say summarily, on the subject of current history. I believe, that the great upsurge of humanity, implicit in the optimism I express, is now in progress. I am persuaded that we shall win, provided that each of us can find in ourselves that which makes us the right arm of the Creator, a man, a woman of providence, within the limits of our own capacities and opportunities.

Lyndon H. LaRouche, Jr.

Dictated from prison

Rochester, Minnesota

January 17, 1990

For at knuse den globale oligarki, anvende Schillers og LaRouches princip om

statskunst.

**Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche den 26.
december 2020**

In her weekly dialogue, Schiller Institute Founder Helga Zepp-LaRouche evoked the principle of statecraft as developed by Friedrich Schiller as the means by which the present dominant global paradigm can be swept away. She reviewed how that paradigm is threatened by a systemic collapse, but as long as the method of the thinking imposed by the oligarchy remains hegemonic, we face a worsening world situation of pandemics, famine and war.

The alternative requires a new idea of politics, in which citizens elevate the quality of thinking to a new level. Zepp-LaRouche said that Schiller provided the means to achieve this, in his Aesthetical Letters, in which he argues that “true political freedom is the highest form of art.” In the battles ahead, including that of reversing the election theft of the 2020 election, the defense of the ideals of a constitutional republic requires that citizens come to distinguish between the real enemies of the U.S., centered in the City of London, and potential allies, such as Russia and China.

She concluded by urging that to accomplish this essential goal of elevating the level of thinking of the citizenry, the “Beethoven Year” should be extended, until a majority of people are able to “Think like Beethoven.”

Den britiske liberalismes forbrydelser og undergang og 'Det Nye Paradigme' for menneskehedens fremtid. Helga Zepp-LaRouche hovedtale ved Schiller Institutets internationale internetkonference den 25. april 2020.

Helga Zepp-LaRouche: Jeg hilser alle jer, der ser denne internetkonference fra hele verden, og jeg tror, at I alle er klar over, at menneskeslægten lige nu er konfronteret med en hidtil uset krise. Den truer ikke alene med at koste mange millioner menneskeliv på grund af sygdom og sult, med at feje mange af de institutioner, som folk har taget for givet indtil nu, af banen, og med at kaste store dele af verden ind i en ny mørk tidsalder, herunder kulturelt, men den kunne også føre til termonuklear krig, der potentielt ville udslette hele menneskeheden.

Denne krise er mere vidtgående end i det 14. århundrede, da den Sorte Pest udslettede en tredjedel af befolkningen fra Indien til Island. Det er mere alvorligt end Den store Depression i 1930'erne, fordi den potentielt kan ødelægge mere økonomisk substans. Og hvis der udbryder krig, vil det bestemt

have værre følger end verdenskrigene i det 20. århundrede, fordi det sandsynligvis vil involvere brugen af termonukleare våben.

På grund af globaliseringen og internationaliseringen af mange systemer, herunder internettet, atomvåben, er vi alle i den samme båd. Og i modsætning til tidligere epoker, da en del af planeten blomstrede mens en anden kollapsede, vil der denne gang ikke være nogen delvise løsninger. Mere end nogensinde før i vores historie udfordres vi som samfund, som én menneskehed, til at nå til enighed om nye principper, der kan garantere menneskehedens langsigtede evne til at overleve. Det er pointen med denne konference: Hvordan kan vi identificere årsagerne til denne krise, eliminere dem og åbne et nyt kapitel i universalhistorien, der fører vores eksistens ud af geopolitisk konfrontation, ind på et niveau af fornuft, der sømmer sig for menneskehedens identitet som en kreativ art?

Nogle mennesker spekulerer på, hvorfor jeg midt i en pandemisk og finansiell krise også rejser spørgsmålet om faren for atomkrig? Fordi de skandaløse og ondsindede beskyldninger mod Kina fremsat af de britiske hemmelige tjenester MI6 og MI5 og deres propagandaapparat – Henry Jackson-Selskabet i London, Atlanterhavsrådet og forskellige "klyngeagenter" på begge sider af Atlanterhavet – beskylder Kina for COVID-19-pandemien, fordi man angiveligt enten forsinkede informationen om den, eller endog brugte biologisk krigsførelse mod Vesten. Dette drejer sig om opbygningen af et fjendebillede med henblik på krig. Den uforskammethed med hvilken Henry Jackson-Selskabet – den hårde kerne blandt de liberale neokonservative og den britiske krigsfaktion på begge sider af Atlanterhavet – kræver milliarder af dollars i erstatning, kan kun ses som en provokation, beregnet på at gøde jorden for et strategisk slutopgør.

Det er den hysteriske, men i sidste ende desperate reaktion fra et imperium, der er klar over, at det hele er ovre, og at verden aldrig mere vil vende tilbage til den allerede

udrullede strategiske orientering for en unipolær verden, den såkaldte "Washington Consensus" og "regelbaserede orden", som man var i stand til at opretholde, i det mindste som en facade, indtil udbruddet af COVID-19. Krigspartiets beregninger var forkerte; den erklærede forhastet "historiens afslutning" efter Sovjetunionens sammenbrud, hvilket også var knyttet til illusionen om, at Kina ville udvikle sig til et liberalt demokrati i britisk stil, hvis blot det fik medlemskab af WTO; og at alle andre lande også ville blive omdannet til vestlige demokratier via en politik for regimeskifte, enten gennem farverevolutioner eller interventionskrige.

Kinas enestående verdenshistoriske kulturelle bedrifter – ikke alene at løfte 850 millioner af sine egne mennesker ud af fattigdom, men også, med den Nye Silkevej, at give udviklingslande muligheden for første gang at overvinde såvel den kolonialistiske politik, der stadig i dag gennemføres af IMF, såvel som den deraf forårsagede fattigdom – blev mødt med vantro og rædsel af de forskellige talerør for det britiske imperium. Efter at de vestlige medier i omkring fire år havde ignoreret det største infrastrukturprogram i historien, blev angreb på såkaldte "autokratiske regimer", som Kina, Rusland og andre, pludselig optrappet af de samme medier, som siden 2015 har profileret sig i "Heksejagten" mod præsident Trump, i aftalt spil med kupforsøget fra de britiske hemmelige tjenester.

Men da først tallene for marts og april blev frigivet, der viste, at Kina ikke blot har været i stand til at knuse pandemien mere effektivt, men også at overvinde de økonomiske konsekvenser af krisen meget lettere end de vestlige lande, som på grund af privatisering af sundhedssektoren var helt uforberedt på pandemien, blev tonen imod Kina skingrende. De vestlige demokratiers "regelrette orden", den eneste "demokratiske legitimitet", har været på gyngende grund i lang tid, og truer nu med at kollapse, mens det hævdes, at Beijing

forfølger en "strategi for ubegrænset krigsførelse". Kendsgerningen er, at det liberale system knyttet til det britiske imperium har slået fejl. Men det betyder ikke, at de styrker der er allieret med imperiet ikke stadigvæk, i deres kvaler, kan påføre enorme skader, for eksempel ved at indlede en verdenskrig.

Det er på høje tid at rette på navnene, som Konfutse ville sige. Hvis ideen er at udarbejde en liste over skyldige parter og erstatningskrav på grund af den aktuelle krise, så må det være listen over virkningerne af den britiske liberalisme, hvis ledende skikkelse, Winston Churchill, bærer hovedansvaret for udeladelsen af det vigtigste aspekt i det Bretton Woods-system, som Franklin D. Roosevelt havde til hensigt for efterkrigstiden: nemlig en kreditmekanisme til at overvinde kolonialismen og industrialisere udviklingssektoren. På grund af denne mangel blev det britiske imperiums kontrol over den såkaldt Tredje Verden foreviget i efterkrigstiden. Denne situation blev derefter forværret, efter at præsident Nixon afsluttede Bretton Woods-systemet i august 1971, hvilket førte til en række af dereguleringer af de finansielle markeder, den berygtede 'outsourcing' til lande med billig arbejdskraft og IMF's betingelser ('conditionalities', *red.*). Det eneste formål med hele denne politik var at opretholde en kolonialistisk udplyndring og forhindre enhver seriøs udvikling i disse lande.

Hvordan kunne nogen i de såkaldt "avancerede lande" – og vi ser nu med coronavirus-pandemien, præcis hvor avancerede de er – antage i så meget som et minut, at den brutale fattigdom i Afrika, Latinamerika og nogle asiatiske lande er selvindlysende eller selvforskyldt? Hvis Vesten i de sidste 70 år havde gjort, hvad Kina har udrettet i Afrika siden 1960'erne, men især i de sidste 10 år nu, nemlig at bygge jernbaner, dæmninger, kraftværker og industri-parker, ville hele Afrika nyde godt af et udviklingsniveau, som man ser i Sydkorea eller Singapore i dag – eller bedre! Afrika har som

følge af denne politik stort set intet sundhedssystem, ingen infrastruktur; halvdelen af befolkningen har ikke adgang til rent vand, sanitet eller elektricitet, fordi det britiske imperium bevidst undertrykte dem ved at arbejde gennem IMF og Verdensbanken... gennem Verdensnaturfonden, der i tvivlstilfælde betragter beskyttelsen af en insektart som vigtigere end millioner af menneskers liv! Hvis man tager højde for den samlede virkning af denne politik, vil der fremkomme et tal på millioner af mennesker, hvis liv er blevet forkortet af sult og ubehandlede sygdomme! I modsætning til myten om at det britiske imperium ophørte med at eksistere en gang for alle med koloniernes uafhængighed og overleveringsceremonien i Hongkong den 30. juni 1997, eksisterer det stadig i form af neoliberal monetaristisk kontrol over verdens finansielle system; en kontrol, der altid har været indbegrebet af imperialismen.

Et andet eksempel på ren propaganda fra imperiet er at sige, at lande i den Tredje Verden simpelthen ikke ønsker at udvikle sig. Virkeligheden er, at selv ideen om FN's udviklings-årtier de facto blev elimineret med afslutningen på Bretton Woods, og dets erstatning med ideen om befolkningsreduktion, Romklubbens grove ideer om de formodede grænser for vækst og John D. Rockefeller III's misantropiske forestillinger, som han præsenterede dem på FN's befolkningskonference i Bukarest i 1974, eller Henry Kissingers skandaløse NSSM 200 fra samme år; der blot var gammel skimmelsvamp fra påstandene af den onde pastor Malthus', det Britiske østindiske Selskabs bladsmører, som for sin del plagierede ideerne fra den venetianske "økonom" Giannaria Ortes.

Lyndon LaRouche reagerede på dette paradigmeskifte, da han i 1973 i forbindelse med en række undersøgelser om virkningerne af IMF-politikken, begyndte at advare om, at den voksende underernæring, svækkelse af immunsystemet, manglende hygiejne osv. ville føre til fremkomsten af globale pandemier. Efter tusindvis af taler og skrifter fra LaRouche, der har

cirkuleret i de mellemliggende fem årtier over alle fem kontinenter, er der ingen der kan sige, at den aktuelle pandemi ikke var forudseelig! Især da LaRouches hele livsværk var dediceret til, blandt andet, at udarbejde udviklingsprogrammer, der netop ville have forhindret det!

Den grundlæggende årsag til at det liberale paradigme og den nuværende underliggende, transatlantiske "regelrette orden" har fejlet, og hvorfor etablissementet har vist sig at være så fuldstændig ude af stand til at reflektere over årsagerne til denne fiasko, er knyttet til det aksiomatiske grundlag og generelt accepterede antagelser om dette paradigmes menneskesyn, såvel som dets begreb om stat og videnskab.

Efter den første opkomst, under den italienske renæssance, af ideer og former for en statsdannelse, der bevidst fremmer de kreative åndsevner hos en voksende andel af befolkningen, og rollen af videnskabelige fremskridt som kilde til social rigdom, lancerede det daværende feudale oligarki knyttet til det daværende førende imperium, Venedig, en bevidst modoffensiv, hvor Paolo Sarpi, som den førende tænker i det venetianske oligarki, fremførte sin lære, hvorfra Oplysningstiden og liberalisme i sidste ende udviklede sig. Ideen var at kontrollere den videnskabelige debat, men at fornægte evnen til at erkende og opdage reelle universelle principper, at undertrykke potentialet for 'Prometheus' (der ifølge sagnet gav mennesket ilden, *red.*) – om nødvendigt med magt – at reducere mennesker til niveauet for sansemæssig oplevelse, og dogmatisere det tilbagestående i "den menneskelig natur".

Fra denne tradition udsprang den mekanistiske videnskabelige tradition forbundet med Galilei Galileo og Isaac Newton, John von Neumanns og Norbert Wieners spil- og informationsteori, og for nyligt de algoritmer, der ligger til grund for derivathandlen i dagens kasinoøkonomi. Det empiriske og materialistiske dogme og dekadente menneskebillede, der blev bragt til torvs af Thomas Hobbes, Thomas Malthus, Jeremy

Bentham, John Locke og John Stuart Mill, er stadig den dag i dag grundlaget for den britiske liberalisme, og den virus, der mere end noget andet, har bidraget til den nuværende tilstand i verden.

Det britiske imperiums oligarkiske tankegang, der benægter alle mennesker, men især alle farvede mennesker, den guddommelige gnist af kreativitet bliver udtrykt i fuld klarhed i adskillige skrifter og udsagn, hvis blot folk bryder sig om at se efter det, fra prins Phillips berygtede ønske om blive reinkarneret som et dødbringende virus for at hjælpe med at reducere overbefolkningen af den menneskelige race, til det foragtelige syn der blev udtrykt af Adam Smith i hans "Theory of the Moral Sentiment" fra 1759:

"Administrationen af universets store system... omsorgen for rationelle og fornuftige væseners universelle lykke er Guds – og ikke menneskets – afdeling. Mennesket er tildelt en langt mere ydmyg rolle, hvilken meget bedre svarer til svagheden af hans evner, og hans begrænsede forståelse; menneskets rolle vedrører hans egen lykke, og den af hans familie, hans venner, hans land ... Naturen leder os til størstedelen af dette med oprindelige og øjeblikkelige instinkter. Sult, tørst, den lidenskab der forener kønnene, kærligheden til glæde og frygt for smerte, får os til at opfylde disse mål for deres egen skyld og uden nogen overvejelser vedrørende deres tilbøjelighed til at gavne de større mål, som 'naturens store dirigent' havde til hensigt at opnå med dem."

Eftersom alle disse egenskaber gælder lige såvel for dyr, er det åbenlyst også i orden at 'udrense flokken' med jævne mellemrum, ligesom spartanerne dræbte heloterne, da de troede, de ville blive for mange. Dette misantropiske billede af mennesket forstærkes gennem ren racisme, som Bertrand Russell udtrykte det så skamløst i *The Prospects of Industrial Civilization*:

"Den hvide befolkning i verden vil snart ophøre med at vokse.

De asiatiske racer vil blive flere, og negrene endnu flere, før deres fødselsrate falder tilstrækkeligt til at gøre deres antal stabilt uden hjælp af krig og pest... Indtil det sker, kan fordelene, som socialismen sigter mod, kun delvist realiseres, og de mindre frugtbare racer bliver nødt til at forsvare sig mod de mere frodige ved metoder, der er modbydelige, omend de er nødvendige.”

Det er netop denne racistiske ideologi, der var retfærdiggørelsen af kolonialisme, slavehandelen, opiumskrigen, og for at være ærlig, er det i sidste ende også årsagen til den monumentale ligegyldighed, som store dele af befolkningen i Vesten viser, når de hører nyheden om græshoppesværme i Afrika og i nogle asiatiske lande, som kunne have været elimineret for to måneder siden til en omkostning af kun 75 millioner dollars.

Og intet har ændret sig i den grundlæggende støtte til eugenik (racehygiejne *—red.*) blandt repræsentanter for imperiet. Dette blev endnu en gang understreget af en skribent i Daily Telegraph, i en artikel af Jeremy Warner i begyndelsen af marts:

”Ikke for at gå i detaljer, men fra et ganske uengageret økonomisk perspektiv, kunne COVID-19 sågar vise sig at være en smule gavnlig i det længere løb, ved uforholdsmæssigt at rense ud blandt ældre pensionister).”

Det er disse barbariske præmisser for det liberale dogme, selv hvis det næppe er moderigtigt at indrømme deres eksistens i de såkaldte udviklede lande, som for mange år siden førte Lyndon LaRouche til at insistere på, at en kombination af de fire økonomisk og militært vigtigste lande i verden – USA, Kina, Rusland og Indien – var nødvendig for at gennemføre den bydende nødvendige reorganisering af verdensordenen. Denne reorganisering må dog begynde med den utvetydige og bestemte afvisning af dette liberale dogmes menneskesyn samt dets politiske implikationer. Det britiske imperium i alle dets

fremtoninger, men mest af alt dets kontrol over finanssystemet må tilendebringes.

Disse fire nationer – USA, Kina, Rusland og Indien – må øjeblikkeligt sammenkalde en hastekonference og indføre et nyt Bretton Woods-system, der realiserer Franklin Roosevelts fulde intention ved at skabe et kreditsystem, som garanterer, en gang for alle, industrialiseringen af udviklingssektoren. Det må begynde med virkeliggørelsen af et verdenssundhedssystem, der opbygger et sundhedsvæsen i hvert eneste land på denne klode. Først og fremmest med et lynprogram for at bekæmpe coronaviruset, men derefter at opnå den samme standard, som fandtes under Hill-Burton-loven i USA, eller som den var i Tyskland og Frankrig, før privatiseringen i 1970'erne. Som Roosevelt formulerede det i sin Tale til Nationen i 1941, i sin berømte erklæring om de "Fire Friheder", hvor han sagde: "Den tredje [frihed] er friheden for mangel – hvilket oversat i globale vendinger betyder en økonomisk forståelse, der garanterer enhver nations indbyggere et sundt og fredeligt liv – over alt i verden". Førstedamen, Eleanor Roosevelt, gjorde det til sin personlige mission at sikre, at disse Fire Friheder blev indlemmet i FN's Verdenserklæring om Menneskerettighederne.

I Lyndon LaRouches "Udkast til Samarbejdsaftale mellem USA og Sovjetunionen" fra 1984, der definerede principperne og grundlaget for det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som han foreslog, og som blev erklæret for USA's officielle politik af Præsident Reagan d. 23. marts, 1983, og som gentagne gange blev tilbudt Sovjetunionen for at samarbejde om et omfattende nedrustningsprogram, definerede LaRouche den overbevisning, der repræsenterede et absolut afgørende aspekt af hans livs arbejde og denne organisations mission. Den første del af dette skrift, hvis principper også gælder for samarbejdet mellem de fire nationer og alle andre, som beslutter sig for at deltage i dette nye partnerskab, lyder:

"Det politiske grundlag for varig fred må være: a) den uforbeholdne suverænitet for hver eneste og alle nationalstater, og b) samarbejde blandt suveræne nationalstater for at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene af teknologisk fremskridt, til fælles gavn for alle og enhver. Den mest afgørende del af en sådan permanent fredspolitik gennemførelse nu, er en dybtgående forandring i de monetære, økonomiske og politiske relationer mellem de dominerende nationer, og de relativt underordnede nationer, ofte klassificeret som 'udviklingslande.' Medmindre de vedblivende uligheder i kølvandet på den moderne kolonialisme i stigende grad løses, vil ingen vedvarende fred på denne planet være mulig. Såfremt USA og Sovjetunionen anerkender, at fremskridt for de produktive arbejds kræfter på hele planeten er i hver og begge parters vitale interesse, er de to stormagter forbundet i denne grad og på denne måde af en fælles interesse. Dette er kernen af den praktiserede politiske og økonomiske politik, uundværlig for at fostre en vedvarende fred mellem disse to stormagter."

I betragtning af den eskalerende anti-Kina-kampagne, igangsat af britisk efterretningsvæsen, som har folk i Præsident Trumps følge, der forsøger at overgå hinanden, nærmest time efter time, i deres anklager mod Kina, inklusive udenrigsminister Pompeo, [direktør for Handels- og Industripolitik] Peter Navarro, [senator] Lindsey Graham, og [FoxTV-værten] Tucker Carlson, mens diverse magtdemonstrationer af USA og NATO blot synes at være begrænsede af antallet af COVID-19-smittede blandt nogle af deres mandskaber, er det eksistentielle spørgsmål, hvordan verden kan komme fri af denne farlige optrapning. Er vi dømt til at genopleve hvordan den næststærkstes magtovertagelse af herredømmet fører til krig, som allerede er hændt tolv gange i historien?

Kombinationen af corona-pandemien, verdens hungersnødskrise, den kommende finansielle, hyperinflationære eksplosion og depressionen af den globale, reelle økonomi er så

overvældende, at det burde være klart for ethvert tænkende menneske, at menneskeheden kun kan overvinde denne krise, hvis USA's og Kinas økonomiske potentiale – understøttet af andre industrielle lande – forenes i fælles indsats og forøges, således at de fornødne kapaciteter kan skabes for at sikre sundhedspleje, infrastruktur og industri- og fødevareproduktion. Det er den eksistentielle interesse af hvert individ og af hver nation på denne planet at arbejde hen imod dette mål. Vi bliver nødt til at skabe et globalt kor blandt alle andre nationer og mange millioner af mennesker for at kræve præcist dette!

Konflikten mellem USA og Kina eksisterer kun, hvis de kræfter i begge partier i USA sejrer, som er i traditionen fra H.G. Wells' "Åbne Konspiration", med den idé at USA accepterer det britiske imperiums model som grundlag for en anglo-amerikansk kontrolleret unipolær orden til at kontrollere verden. Denne vision af H.G. Wells blev videreført af William Yandell Elliot, mentor til Kissinger, Brzezinski, Samuel Huntington, og til og med de neokonservative fra Projektet for et Nyt Amerikansk Århundrede (PNAC). Hvis, på den anden side, USA vender tilbage til sin sande tradition fra Uafhængighedserklæringen imod det Britiske Imperium, og Alexander Hamiltons Amerikanske økonomiske System, da vil der være et stort åndsslægtskab med Kinas økonomiske model, som indeholder mange af Alexander Hamiltons, Friedrich Lists og Henry C. Careys principper. På samme måde var Sun Yat-sen, grundlæggeren af det moderne Kina, præget meget af det Amerikanske System.

På det presserende hastetopmøde med USA, Kina, Rusland og Indien, og på den dernæst umiddelbart nødvendige stiftende konference af et Nyt Bretton Woods-system, kan statslederne genoplive ånden fra den oprindelige Bretton Woods-konference, hvor lederen af den kinesiske delegation, H.H. Kung, indsendte Sun Yat-sens forslag for en "International Udviklingsorganisation." Kung, en af Sun Yat-sens svogre,

sagde i sin tale i Bretton Woods:

"Kina ser frem til en periode med stor økonomisk udvikling og ekspansion efter krigen. Dette inkluderer et program for omfattende industrialisering, udover udviklingen og moderniseringen af landbruget. Det er min faste overbevisning, at et økonomisk stærkt Kina er en uundværlig betingelse for fredens bevarelse og en forbedring af verdens trivsel. Efter den 1. Verdenskrig foreslog Dr. Sun Yat-sen en plan for det han kaldte 'den internationale udvikling af Kina.' Han understregede princippet for samarbejde med venligsindede nationer og brugen af udenlandsk kapital til udviklingen af Kinas ressourcer. Dr. Suns lære udgjorde grundlaget for Kinas nationale politik. Amerika og andre i de Forenede Nationer, håber jeg, vil tage aktiv del i at medvirke til udviklingen af Kina i efterkrigstiden."

Som sagt støttede Roosevelt internationaliseringen af denne udviklingspolitik under forhandlingerne, og han betragtede forhøjelsen af levestandarden over hele verden som nøglen til global stabilitet. Og han så internationaliseringen af New Deal-politikken som vejen til at gøre det.

De fire vigtigste nationer i verden – USA, Kina, Rusland og Indien – må nu etablere et nyt Bretton Woods-system, og sammen med alle nationer, der ønsker at tilslutte sig, et nyt paradigme for internationalt samarbejde mellem nationer, der styres af menneskehedens fælles mål. Den fjerde af Lyndon LaRouches fire love definerer den kvalitativt højere økonomiske platform, det højere niveau af fornuft, af 'Coincidentia Oppositorum' (modsætningernes sammenfald) som udviklet af Nicholas Cusanus (1401–1464, tysk filosof, teolog, jurist og astronom; nøglefigur i den europæiske renæssance –red.), hvorpå modsætningerne forbundet med geopolitisk konfrontation kan overvindes.

Internationalt samarbejde mellem videnskabsfolk, der udelukkende baserer sig på verificerbare universelle fysiske

principper, må erstatte forrang for politik baseret på ideologi og interesser. Forskning i "livsvidenskaber", en bedre forståelse af hvad der forårsager livets egenskaber og dets oprindelse i universet, er forudsætningen for at bekæmpe coronavirus og alle andre potentielle virologiske, bakterielle og andre sygdomsprocesser. Som en del af verdenssundhedssystemet er vi nødt til at opbygge samarbejdende medicinske forskningscentre internationalt, hvor også unge forskere fra alle udviklingslande kan blive uddannet. Den dybtgående lære af coronavirus-pandemien er, at levering af sundhedspleje skal være et fælles gode og ikke tjene til at maksimere overskuddet for private interesser. Resultaterne af denne forskning skal derfor straks leveres til alle universiteter, hospitaler og medicinsk personale i alle nationer.

Et andet område, hvor internationalt samarbejde i retning af de fælles mål for menneskeheden er uundværlig, er opnåelsen af energi- og råmaterialesikkerhed, hvilket vil være muligt med beherskelsen af termonuklear fusion og den tilhørende udvindingsproces for grundstoffer ('fusion torch'). Det internationale ITER-projekt på Cadarache-anlægget i det sydlige Frankrig, en tokamak-kernefusionsreaktor og internationalt forskningsprojekt, der allerede involverer samarbejde fra 34 lande, er en god start, men finansieringen af ITER og andre modeller for nuklear fusion må forøges massivt. En af LaRouches centrale opdagelser er sammenhængen mellem energi-gennemstrømningstæthed, som anvendt i produktionsprocessen, og den relative potentielle befolkningstæthed. Beherskelse af nuklear fusion er bydende nødvendigt, ikke kun for den levende befolkning, men især for bemanded rumfart.

Rumforskning i sig selv er et område, der er utænkeligt uden internationalt samarbejde, og som mere end nogen anden videnskabsgren på en positiv måde påviser, hvad pandemien demonstrerer negativt: At vi faktisk er den ene art, der er

bestemt af dens fremtid, og hvis langsigtede overlevelsessevne afhænger af vores evne til at lære at forstå og beherske universets love – inklusive de mindst 2 billioner galakser, som Hubble-teleskopet har været i stand til at verificere. Forsvar mod asteroider, meteorer og kometer er kun et blandt mange vigtige elementer i dette. For udviklingslandene er ubegrænset deltagelse i forskningsprojekter den bedste måde – gennem videnskabelig og teknologisk 'kvantespring' – at skabe forudsætningerne for økonomier, der er i stand til at give alle borgere et godt og sikkert liv.

Nicholas fra Cusa skrev allerede tilbage i det 15. århundrede, at alle opdagelser inden for videnskab straks skulle stilles til rådighed for repræsentanter for alle lande, for ikke unødvendigt at holde udviklingen af nogen af dem tilbage. Han fandt også, at konkordans, harmoni, i makrokosmos kun er mulig, når alle mikrokosmos udvikler sig bedst muligt. Det nye paradigme, som vi er nødt til at forme for samarbejdet mellem nationer, må tage udgangspunkt i hele menneskehedens fælles interesse, således at alle nationer og kulturer – som i kontrapunkt, som i en fuga – er sammenflettet og stiger dynamisk til højere stadier af anti-entropisk udvikling.

Er vi, som menneskelig civilisation, på dette sene stadium af begivenhederne i stand til at afværge tsunamien af pandemier, hungersnød, finanskrise, depression og faren for en ny verdenskrig? I så fald har verden brug for dette topmøde mellem de fire nationer nu! Hvis et sådant topmøde ville bekendtgøre alle disse ændringer – et nyt Bretton Woods-system, at de fire stormagter står skulder ved skulder i opbygningen af et globalt udviklingsprogram i form af en "Ny Silkevej bliver til Verdenslandbroen", et verdenssundhedssystem, et internationalt lynprogram for fusion og beslægtet forskning, en massiv opgradering af internationalt rumforskningssamarbejde, og sidst men ikke mindst, en dialog mellem alle nationers klassiske traditioner, med det formål at udløse en ny renæssance af klassiske

kulturer på lignende, men endnu smukkere, vis, som den store italienske renæssance overvandt rædslerne fra den mørke tidsalder i det 14. århundrede – så kan en ny æra af menneskeheden fødes!

Er der et rimeligt håb om, at vi kan overvinde menneskehedens nuværende dybe krise? Absolut! vil jeg sige. Vi er den hidtil eneste kendte kreative art i universet, som har evnen til at opdage nye principper for vores univers igen og igen; hvilket indebærer, at der er et åndsslægtskab mellem vores kreative mentale processer og disse fysiske love.

En tanke, der belyser dette optimistiske perspektiv, vedrører et aspekt af rumforskningen; nemlig den tilsyneladende accelererede aldringsproces under betingelse af vægtløshed og ændringen af denne proces i hyper-tyngdekraft. En bedre forståelse af denne "rum-gerontologi" (alderdomsforskning –*red.*) er åbenlyst afgørende for fremtidig bemanded rumfart til Mars og i interstellart rum, og det forventes, at det væsentligt vil øge menneskets evne til at have et længere, sundt liv.

Hvis man tager i betragtning, at Schubert kun blev 31 år gammel, Mozart 35, Dante 36, Schiller 45, Shakespeare 52 og Beethoven bare 56, har man en idé om, hvor meget fremtidens genier med en forventet levealder på 120 eller 150 år vil være i stand til at bidrage til menneskehedens udvikling!

Derfor, slut jer til os for at bringe det britiske imperium til ophør! Og lad os skabe en ægte menneskelig fremtid for hele menneskeheden! Tak.

**Fra arkivet: »Beethovens
årtier lange kamp
for den Niende Symfoni«
Kun sjældent i menneskehedens
historie
har der været en dialog og en
syntese
mellem to, store intellekter
på
Friedrich Schillers og
Beethovens niveau,
endskønt de aldrig mødtes.
Resultatet heraf blev den 9.
Symfoni.**

Lad os begynde med Beethovens Niende Symfoni, der slutter med en overraskelse – menneskelige stemmer, der stemmer i med idéerne i Friedrich Schillers digt, Ode til glæden, indflettet i orkesterstemmerne, som dermed skaber et af historiens mest bevægende kunstværker. Lad os dernæst, ved at gå baglæns i tiden, gå igennem Beethovens tredive år lange søgen for at opnå dette og standse ved nogle af de musikalske milepæle, der førte til dette udødelige mesterværk i bevidstheden om den kendsgerning, at vi kun kan lytte til disse forløbere med deres efterfølgeres toner klingende i vore ører.

Rapporten er oversat fra engelsk. Den originale engelske rapport kan læses her.

Download (PDF, Unknown)

Berlinmurens fald, anden chance for en gunstig mulighed Schiller Instituttets konference, 9. november 2019 1989 – Berlinmurens fald og en mistet mulighed 2019 – En anden chance for en stor mulighed

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Vi fejrer i dag et tredobbelt jubilæum: 30-årsdagen for Berlinmurens fald; Friedrich Schiller, den store tyske frihedsdigters 260-års fødselsdag; og 35-årsdagen for grundlæggelsen af Schiller Instituttet. Og når sådanne tre jubilæer falder sammen, er det faktisk værd at se tilbage på, hvordan de hænger sammen.

Nu om dage kan mange mennesker ikke engang huske murens fald, fordi de enten ikke var født endnu, eller fordi de var for unge til at følge med i det. Men det er virkelig vigtigt at lære lektien om hvad der skete dengang, og hvad der gik galt,

i forhold til den situation som vi har i dag.

Jeg kan huske mange af begivenhederne, som om det var i går, fordi vi ikke bare stod på sidelinjen og så på, men vi befandt os midt i disse begivenheder og prøvede på at forme dem med vores ideer.

Der gives næsten ikke eksempler på en større forskel mellem den officielle fortælling om, hvad der skete i forbindelse med den tyske genforening og murens fald, [og hvad der egentligt skete]: Den officielle fortælling er en ting, og hvad der virkelig skete er noget ganske andet. For hvis man lytter til den officielle fortælling, så var dette demokratiets sejr over kommunismen, friheden over diktaturet, og Fukuyama, historikeren, sagde to år senere, da Sovjetunionen faldt sammen, at dette var slutningen på [verdens-]historien. Og opfattelsen var generelt, at hele verden ville tage den vestlige model for "demokrati" til sig, herunder menneskerettigheder og det parlamentariske system, og at det simpelthen bare ville gå den vej.

Imidlertid advarede jeg i mange taler i 1990 om, at hvis man agtede at presse en ligeså falleret vestlig liberal model ned over det sammenbrudte kommunistiske økonomiske system, vil man over en vis periode kunne opleve et opsving, men at det til sidst ville føre til et meget, meget større sammenbrud af systemet. Og jeg tror, at det er præcist der hvor vi er i dag.

Hvis man betragter verden rundt om på hele kloden, har man et system i fuldstændig uorden: Se på massedemonstrationerne i Chile, i Irak, i Libanon, se på de 'gule veste' i Frankrig; se på hvad der foregår med Brexit; de tyske landmænd er i total oprør. Efter min mening er det faktisk første gang i historien, at det sker samtidigt i alle hjørner af verden. Og jeg tror virkelig, at det i dag er sandt hvad Leibniz sagde i slutningen af 1600-tallet: Han sagde, at hvis hele verden på et tidspunkt bliver domineret af utilitarisme, vil det komme til en verdensrevolution.

Det vestlige etablissemments intentioner i '89 – og især efter Sovjetunionens sammenbrud i '91 – om at påtvinge verden en unipolær orden, hvilket var denne idé om “demokrati-som-det-eneste”, har åbenlyst givet tilbageslag. De prøvede at påtvinge denne unipolære verdensorden med regimeskifte-operationer, med farverevolutioner, med interventionskrige; og ideen om at historien op til dette punkt, i det væsentlige, kun drejer sig om den atlantiske sektor. Men tilbageslaget mod denne indsats for at påtvinge en unipolær verden har ført til fremgangen for en hel række forskellige nationer, Rusland, Kina, Indien, og andre asiatiske nationer. Det har ført til en helt anden selvforståelse i Afrika. Det har øget kløften mellem de rige og de fattige på en sådan måde, at det ikke længere er bæredygtigt. Middelklassen forsvinder.

Så hvis man tager dette i betragtning, og spørger sig selv hvordan vi er nået til den såkaldte “enden på historien”, demokrati overalt, og så de gigantiske omvæltninger, som finder sted lige nu? Nuvel, '89 var det man på tysk med rette kunne kalde en “Sternstunde der Menschheit”, hvilket betyder en enestående chance [for forandringer] i historien, en “stjernestund for menneskeheden.” Og det var et af disse store øjeblikke, hvor man faktisk kunne forme historien, fordi kommunismen var forsvundet, og man kunne have indført en fredelig verdensorden i det 21. århundrede. Og den vision havde vi:

Allerede i '84, da Sovjetunionen afviste hans tilbud om SDI (Strategiske Forsvarsinitiativ –red.), efter at præsident Reagan havde gjort det (SDI) til den officielle amerikanske politik, forudsagde Lyndon LaRouche, at hvis Sovjetunionen ville fastholde deres daværende politik, hvilket var en indsats for militær dominans, og ‘primitiv akkumulation’ imod deres egen økonomi, ville Sovjetunionen kollapse i løbet af fem år. Og det skete: Lyndon LaRouche, der også iagttog de økonomiske vanskeligheder i Comecon-landene, forudsagde i 1988 den snarlige tyske genforening, samt at det [gen-]forenede

Tyskland skulle udvikle Polen med vestlig teknologi som en model for at omdanne hele Comecon.

Da muren faldt – i grunden efter de tiltagende mandagsdemonstrationer – var vi faktisk de eneste, der havde en forestilling [om det]. Husk tilbage på den utrolige glæde – folk dansede på Berlinmuren, da den blev åbnet, og det var et utroligt øjeblik med en potentiel forandring i historien. De officielle dokumenter fra den tyske regering, der blev offentliggjort et par år senere, viser, at til trods for at tysk genforening var det primære mål for tysk politik, havde man ingen beredskabsplan! De troede i virkeligheden ikke, at det nogensinde ville ske! Ingen troede for alvor på, at Sovjetunionen ville forsvinde. Men vi havde en idé om det, og hr. LaRouche foreslog første gang i 1988, at det genforenede Tyskland skulle udvikle Polen, og jeg skrev en løbeseddel, der blev offentliggjort i midten af november 1989, "Kære Tyskland, gå videre med selvtillid," og jeg foreslog nøjagtigt dette, at vi med vestlig teknologi skulle udvikle Polen og de andre Comecon-lande.

Dette var naturligvis endnu ikke blevet til politik, men Helmut Kohl, Tysklands kansler på det tidspunkt, tog et første 'baby-skridt' i retning af suverænitet, ved den 28. november, et par dage efter min løbeseddel, at offentliggøre et 10-punkts program, som endnu ikke var ideen om genforening, men en konfederation af de to tyske stater.

To dage derefter, den 30. november, blev Alfred Herrhausen, lederen af Deutsche Bank på det tidspunkt, myrdet af en meget tvivlsom – sandsynligvis ikke eksisterede – "tredje generation" af terrororganisationen Røde Armé Fraktion. Det er i det mindste et spørgsmål, der stadig skal undersøges af historikere. Men det var et budskab til Kohl, "vov ikke på at gå i retning af tysk suverænitet."

På det tidspunkt kom der en voldsom reaktion: [Den daværende britiske premierminister] Margaret Thatcher igangsatte denne

kampagne for "Det fjerde Rige"; den franske præsident Mitterrand krævede, at Tyskland skulle opgive D-marken og indføre Euroen; Bush Sr. krævede selvbegrænsning af Tyskland gennem yderligere integration i NATO og EU, accept af Maastricht-traktaten, og dermed det regime med nedskæringer der nu fører til sprængningen af EU, spændingerne mellem øst og vest, nord og syd.

Vi foreslog den produktive 'Paris-Berlin-Wien-trekant', som var ideen om at bruge vestlig teknologi til at transformere landene i Østeuropa, og dybest set bruge deres produktive potentialer til at modernisere og integrere med Europa. Det første sådant forslag offentliggjorde vi i januar 1990, og da Sovjetunionen kollapsede i '91 udvidede vi straks idéen om den produktive trekant til hele Eurasien for at forbinde de produktive befolkningscentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer, og vi kaldte det for 'Den eurasiske Landbro', Den nye Silkevej. Dette skulle også [danne basis for] den fredelige verdensorden i det 21. århundrede.

Naturligvis brød de neo-konservative, som ønskede at påtvinge deres unipolære verdensorden, løfterne de havde givet til Gorbatsjov, om, at NATO aldrig ville blive udvidet til Sovjetunionens grænser. I '91 offentliggjorde CIA ifølge en tysk avis en rapport om, at Rusland havde en bedre uddannet arbejdsstyrke og flere naturressourcer end USA, og at landet derfor ville blive en konkurrent på verdensmarkedet, hvis man tillod økonomisk udvikling. Derfor skulle den økonomiske udvikling afværges.

Hvad der trådte i kraft var chokterapien fra Jeffrey Sachs, den samme Jeffrey Sachs, der nu befinder sig midt i den grønne klima-finansieringssvindel.

George Soros var involveret i en enorm hjerneflugt fra Rusland og de øvrige tidligere sovjet-lande, og i Tyskland forsøgte de virkelig at sprænge potentialet for et godt forhold til Rusland på det tidspunkt. Den 8. marts 1990 var den sidste samling i DDR's 'Volkskammer' [parlamentet i Østtyskland]. De

skabte 'Treuhand Anstalt', som senere skulle blive til den største industrielle bedrift i verden. Og de skulle angiveligt beskytte DDR's statsejede ejendom, men et 'koldt kup' blev udført: Allerede den 26. juni 1990 offentliggjorde De Maizière-regeringen vedtægter, der alene handlede om "privatisering" og "omorganisering" af de statsejede industrier.

I august 1990 blev Detlev Karsten Rohwedder, som var en meget god og effektiv industrialist, udpeget til at foretage en omlægning af førnævnte 'Treuhand', og han havde en fremragende forståelse af kravene til realøkonomien, så han satte genopretning før privatisering med det primære formål at beskytte arbejdspladserne fra de tidligere statsejede virksomheder. Straks kom han under ondsksfulde angreb fra de britiske og amerikanske investeringsbanker, der beskyldte ham for at blokere for udenlandske investeringer. Den 1. april 1991 blev han skudt af den samme tvivlsomme, sandsynligvis ikke eksisterende, "tredje generation" af 'Rote Armé Fraktionen' af den terroristiske Baader-Meinhof-gruppe. Han blev erstattet af Birgit Breuel, en datter af Alvin Münchmeyer, hvis bank har en meget dyster historie, idet den var med til at finansiere NSDAP [nazist-partiet] i 30'erne sammen med Harriman i USA og Montagu Norman, bankdirektør for Bank of England.

Hvad der skete, var en gigantisk ekspropriation af den østtyske befolknings ejendom. Pludselig betød alle disse menneskers livsværk intet; det blev erklæret værdiløst; og dette er et chok, som disse mennesker i det tidligere Østtyskland ikke er kommet sig over den dag i dag. Og jeg vil sige, at denne ekspropriation har spillet meget ind på det faktum, at vi nu har fået fremkomsten af Alternativet for Tyskland (AfD), en populistisk organisation som imidlertid har en masse af alle de onde elementer, højreekstremisme, hvis ikke værre – fascistiske elementer – i sig.

Se, etablissementet udnyttede grundlæggende det faktum, at

kommunismen var forsvundet, og der skete noget nyt. Da Sovjetunionen stadig eksisterede, så oligarkiet i Vesten stadig et vist behov for videnskabelig og teknologisk fremgang, for dybest set at holde trit med våbenkapløbet i Den kolde Krig, af årsager, der allerede var blevet formuleret af Machiavelli: At man altid skal forblive på samme teknologiniveau som ens modstander, eller være foran.

Men med Sovjetunionens sammenbrud gik det britiske imperium ind i en absolut ubændig deregulering af de finansielle markeder, og de gik tilbage til den gamle oligarkiske tankegang om befolkningsreduktion, og at holde befolkningen i tilbagestående, og især efter at det lykkedes at eliminere Glass/Steagall-loven i USA i 1999, fik vi en fuldstændig, uhæmmet deregulering af de finansielle markeder på bekostning af industrien og velfærden, til fordel for spekulanternes profitmaksimering.

I juli 2007, da den anden ejendomsmarkedskrise brød ud – faktisk en uge før – optog Lyndon LaRouche en verdensberømt video, hvor han sagde, at "Dette system er absolut færdigt, og alt hvad vi vil se nu er, hvordan de forskellige aspekter kommer til at manifestere sig". Og som et resultat af det faktum, at folk ikke lyttede til ham, fik vi så det store systemiske nedbrud i 2008. Intet blev gjort af centralbanker for at eliminere de grundlæggende årsager til dette nedbrud, og derfor står vi nu, ca. 11-12 år senere, overfor en endnu værre krise, fordi det eneste man lavede var kvantitative lempelser, nulrenter, negative renter, og i dag ser man et sammenbrud af hele systemet, i meget, meget værre grad end i 2008.

Men i mellemtiden udviklede sig også en anden tendens: I forbindelse med vores forslag til den 'Eurasiske Landbro', arrangerede vi konferencer og seminarer på fem kontinenter. I '96 var der en stor konference i Beijing, hvor jeg forelagde vores forslag om at bruge den Eurasiske Landbro som hjørnesten for en ny verdensøkonomisk orden, og på det tidspunkt

erklærede Kina, at den Eurasiske Landbro skulle være det strategiske mål inden år 2010. Men så kom naturligvis krisen i Asien i '97. I '98 kom den russiske statsbankerot, og disse lande – de asiatiske lande – blev tvunget til at udvikle et alternativ for at forsvare sig selv. Og siden da har der udviklet sig en hel række organisationer: BRICS, Shanghai Cooperation Organization, Global South; og Schiller Instituttet fortsatte med at afholde konferencer med forslag om, at den Eurasiske Landbro skulle blive til en 'Verdenslandbro', der forbinder alle fem kontinenter.

I 2013 i Kasakhstan annoncerede præsident Xi Jinping så den Nye Silkevej. Og i de forløbne seks år siden da, er dette blevet det største infrastrukturprojekt nogensinde i historien. Det har allerede fået tilslutning fra 157 nationer og 30 store internationale organisationer. De har skabt et nyt paradigme, der er baseret på respekten for national suverænitet og ikke-indblanding i de andres landes sociale system. Det er en model for samarbejde, som ifølge præsident Xi Jinping er åben for samarbejde med enhver nation på planeten.

Når man ser rundt omkring på kloden er der demonstrationer i mange lande, mange af dem er større end 'mandags-demonstrationerne' i DDR. i '89, og nogle af dem er ikke så fredelige som de var. Vi konfronteres også med eksistentielle farer: Det udgår især fra narkokartellerne, hvis man betragter situationen i Mexico, eller hvis man ser på de overvejende Soros-sponsorerede farverevolutioner, såsom i Hongkong og andre destabiliseringer rundt om i verden. Det er i realiteten de samme kræfter, der står bag kuppet mod præsident Donald Trump, siden 2016. Men der er også en modbevægelse. Den kriminelle efterforskning af kupmagerne mod Trump ledes af justitsminister William Barr.

Så 30 år efter murens fald er vi præcist på det punkt, som jeg har påpeget i mange taler, at hvis man påtvinger det liberale system, så vil man få et langt større sammenbrud, og det er

præcis, hvad vi ser i dag. Men vi har også den nye konstellation med Bælte- og Vejinitiativet og præsident Trump, som mange gange har sagt, og bevist gennem sine handlinger, at han ønsker at forbedre forholdet til Rusland og Kina. Så faktisk oplever vi lige nu den store chance igen i 2019, men hvad der [nu] må ske, for at tage ved lære af hvad der gik galt for 30 år siden, er, at de fire [stor-]magter – USA, Rusland, Kina og Indien – skal gennemføre Lyndon LaRouches recept:

- Vi skal have en global Glass-Steagall, adskillelse af bankerne. Kasinoøkonomien må slutte, og dette bør ske inden sammenbruddet for alvor kaster verden ud i kaos.
- Derefter har vi i brug for en nationalbank efter Alexander Hamiltons principper i ethvert land.
- Der er brug for en ny Bretton Woods-aftale, et nyt kreditsystem til at finansiere internationale projekter under Bælte- og Vejinitiativet.
- Og vi er nødt til at have en forøgelse af produktiviteten i økonomierne gennem et fælles lynprogram til realisering af fusionskraft, samt internationalt samarbejde om rumfart og -forskning.

Nu må disse lande – de fire stormagter – gå sammen med andre lande om den økonomiske genopbygning af Sydvestasien, som er blevet ødelagt af disse interventionskrige; og vi har brug for industrialiseringen af Afrika, fordi dette er den store udfordring for hele menneskeheden. Vi må få bugt med geopolitik, og vi må samtykke i hvad præsident Xi Jinping har foreslået igennem mange år: Et fællesskab for hele menneskehedens fremtid.

Dette skal dog kombineres med en renæssance af klassisk kultur, og det er derfor at Schiller Instituttets rolle og ideerne fra Friedrich Schiller er så absolut uundværlige. Det var principielt for Schiller Instituttet, da det blev grundlagt i 1984, at en ny økonomisk verdensorden i virkeligheden kun kan lykkes, hvis den kombineres med en

klassisk renæssance. Vi har brug for en dialog mellem de bedste traditioner indenfor alle kulturer, og for europæisk civilisation betyder det, at det smukke menneskebillede, som det blev udtrykt af Friedrich Schiller, og som det blev fejret af Beethoven i 'Ode til Glæden' i den niende symfoni, må blive grundlaget for vores uddannelsessystem og vores sociale liv. Fordi hvert menneske, ifølge Schiller, har potentialet til at blive en smuk sjæl, og hans definition af dette er, at ethvert menneske potentielt kan blive et geni. Han har en idé om, at ethvert menneske har en ubegrænset evne til selvforbedring, intellektuelt og moralsk.

Så hvis man ser på det, har den liberale model ikke bare fejlet økonomisk, men også kulturelt. Hvis man ser på narkotikaepidemien, for eksempel i USA, grimheden i ungdomskulturerne, volden i den såkaldte "underholdning", skoleskyderier og lignende ting, er det meget, meget tydeligt, at hvis Vesten ønsker at overleve, er der brug for en æstetisk uddannelse. Præsident Xi Jinping har sagt ved mange lejligheder, hvor vigtig han betragter den æstetiske uddannelse, fordi den fører til et smukt sind og en smuk sjæl, og det er kilden til skabelsen af store kunstværker.

Så, I USA og Europa må vi til at genskabe de bedste traditioner for humanisme og klassisk kunst; i traditionen fra den italienske renæssance, de tyske klassikere, musikken fra Bach, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Verdi og andre. Dette er ikke en mulighed: Det er en nødvendighed. Civilisationer er forsvundet, og hvis man går til museerne, er de fulde af eksempler på nationer, kulturer og civilisationer, som moralsk var for anløbne til at klare sig. Europa og USA kunne muligvis helt forsvinde! Og dette siger jeg ikke som en pessimistisk prognose, men som et incitament for os til at ændre vores vaner og antagelser. Vi er nødt til at genskabe vores civilisation baseret på de høje idealer fra de store digtere, som Schiller, hvis 260 års fødselsdag vi fejrer i dag.

Video og afskrift: Fejring af Berlin murens fald og Friedrich Schillers fødselsdag. Konference i NYC med Helga Zepp-LaRouche som hovedtaler den 11. november 2019 (på engelsk)

A Three-Fold Anniversary

Address by Helga Zepp-LaRouche (Se afskriftet nedenunder)

Excerpt from video: "The Lost Chance of 1989"

Schubert/Schiller: Die Hoffnung

Michelle Erin, soprano – Margaret Greenspan, piano – Elliot Greenspan, speaker

Schubert/Schiller: An Emma

John Sigerson, tenor – Margaret Greenspan, piano

Shakespeare: Luciana's Monologue from Comedy of Errors, Act 3, Scene 2

Leah DeGruchy

Max Caspar on Kepler as a Philosophical Mind

John Sigerson

Schiller: "Die Teilung der Erde"

Frank Mathis

Schubert/Schober: "An die Musik"

Lisa Bryce, soprano – Richard Cordova, piano

Download (PDF, Unknown)

Hvorfor Vesten er ved at tabe i konkurrencen med Kina

Af Alexander Hartmann, den 10. marts 2019

Under den afsluttende diskussion på Schillerinstituttets seminar i Berlin den 27. februar fremhævede Helga Zepp-LaRouche Vestens kulturelle forfald og Kinas helt modsatrettede kulturpolitik som én af hovedårsagerne til Kinas overlegenhed over for Vesten i den meget diskuterede konkurrence mellem de to systemer.

Anledningen til hendes redegørelse var det spørgsmål, om Vesten rent faktisk indtager en konfrontatorisk holdning over for Kina, eller om det ikke snarere er Kina, der konfronterer Vesten. I sit svar beskrev hun først udviklingen inden for de sidste år. Kina har siden Deng Xiaopings tid fulgt reglen om at "holde bolden flad og ikke fremhæve sin egen rolle, men først og fremmest tage sig af sin egen udvikling." Men det har ændret sig, først og fremmest med Xi Jinping. "Xi Jinping har sagt, at vi må ændre vor rolle som verdensmagt til gavn for hele menneskeheden." Så har Kina også sat sit program "Made in China 2025" meget stærkt i forgrunden om at "blive globalt førende på verdensmarkedet inden for ti nøgleteknologier – computere, robotter, kunstig intelligens, el-biler og forskellige andre områder".

Selv om det nye silkevejsinitiativ er det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie, så har Vesten i hele fire år næsten intet fortalt om Den nye Silkevej. "Fire års tavshed, så har man endelig bemærket noget: Lige et øjeblik! Det går for hurtigt, det der; og alle de lande, der tilslutter sig!" Og så begyndte Vestens angreb. "Det var virkeligt internationalt koordineret, pludseligt kom disse angreb fra CSIS 1) og fra europæiske tænketanke."

Det har udløst visse diskussioner i Kina, om det har været klogt at fremhæve 2025-programmets rolle så kraftigt og derved provokere og udsætte sig for alle disse angreb. "Så vidt jeg ved, har Kina trukket det en smule tilbage. Men på den anden side: kendsgerningerne taler for sig selv. Med landingen på Månens bagside er Kina i færd med at Kina overtaget føringen inden for udforskningen af Verdensrummet. Og her er der ikke længere nogle, der kan sige, at "Kina har stjålet teknologien i Vesten", for her er Kina blevet den førende. Og det samme gælder for kernefusion: reaktoren EAST-projektet, har opnået den højeste temperatur over det længste tidsrum."

Hun tilbageviste forsøgene på at "sværte Kina til" som for eksempel med påstanden om, at Kina forsøger at lokke alle de lande, det samarbejder med, i en gældsfølde. "Det stemmer ikke! I Afrika er der for eksempel mange lande, der har modtaget foræringer, altså ikke blot kreditter, men hvor Kina simpelthen har finansieret tingene, for eksempel i Ætiopien og andre lande." Naturligvis har Kina indflydelse. "Men det er min dybeste overbevisning, at Kina mener alt det, det siger, altså at der ikke er nogle hemmelige bagtanker, men at det er den konfucianske tankegang, der påvirker politikken. En harmonisk udvikling af alle stater, retten til at bibeholde sit eget system, ikke-indblanding, alt det er principper, som Kina følger."

FORLADT DE BEDSTE TRADITIONER

Først og fremmest er Vesten konfronteret med, at vi har vendt

os fra vore egne bedste traditioner, tæk på (Friedrich) List, på Humboldt, Schiller, vor klassiske periode, hvor vore humanistiske tækere spillede en større rolle; disse værdier har vi forladt. Og vi har erstattet dem med liberale eller neoliberale værdier – alt er tilladt, der er ingen faste principper mere. Næsten hver dag opstår der et nyt "køn", der er mænd og kvinder og indimellem er der efterhånden utallige underafdelinger. Det er muligt, men hvorfor fremhæver man det så voldsomt? Ungdomskulturen har jeg allerede været inde på."

Kina har i modsætning hertil forbudt hip-hop-musik med det argument, at "hip-hop har et degenereret kvindesyn, at det forkynder voldsanvendelse, at det promoverer ting, der er skadelige for ånden." Det samme gør sig gældende for banale underholdningsudsendelser som for eksempel de quiz-shows, der er så udbredte i Vesten.

Over for denne underholdningskultur i Vesten fremhævede hun Friedrich Schillers idé om den æstetiske opdragelse. Den æstetiske opdragelse skal forædle mennesket. "Schiller spørger: 'Hvor skal forandringen komme fra, når staten er korrump og masserne svækkede?' Dette gælder jo også i høj grad for os. Man kan ikke vente, at forandringen skal komme fra staten, og heller ikke fra masserne, for de er sløve, degenererede, slappe. Det er jo egentligt et spejlbillede af vort eget nuværende samfund, med andre ydre omstændigheder, men grundliggende det samme."

Schiller kommer så med det svar, at forandringen kun kan komme fra den store klassiske kunst, fordi den forædler mennesket. "Skønheden henvender sig ikke kun til fornuften, men også til sanserne. For skønheden taler til sanserne; men da skønheden hos Schiller er et fornuftbegreb, løfter den mennesket op på et højere plan gennem leg. Og Schiller siger, sådan som Cai Yunpei 2) i øvrigt også gør det, at det kommer an på at forædle mennesket i dets fritid."

Når mennesket arbejder og er nødt til at tjene til livets

opretholdelse, har det ikke tid til overs, for så er det beskæftiget med nødvendige ting og har ikke tid til at give sig af med skønne ting. "Men hvis det i fritiden – i stedet for at spille den og ødsle den bort – giver sig af med skønne kunstværker såsom musik, maleri og digtning og fordyber sig i dem, så føler det sig ædelt i samme øjeblik og forbedres så at sige af skønheden."

Schiller har forsvaret denne idé om, at menneskets forædling finder sted gennem den æstetiske opdragelse "og det er netop også en grundlæggende tanke i Kina". Xi Jinping har fremhævet vigtigheden af den æstetiske opdragelse "for alle samfundets lag, og jeg tror, at det er dette, der mangler her i Vesten. Her er der ingen, der taler om, at menneskene skal forbedre sig, tværtimod, alt er tilladt, og medierne beretter kun om de dårligste begivenheder, de største perversionser og de voldeligste hændelser."

I Fjernsynet er der ingen rigtige film længere, men kun "krimier, og krimierne er alle fyldt med meningsløs vold, med perversionser og pornografi. Der er en undersøgelse, der viser, at børn allerede fra seks- syvårsalderen er i stand til at finde frem til alt pornografisk indhold på internettet og det i den mest kvalmende form. Det har en uhyggeligt uheldig indvirkning på udviklingen af intelligensen, fordi det forrår mennesket ... Samfundet her i Vesten gør ikke noget for at forhindre det."

FØLGERNE AF DET KULTURELLE FORFALD

Hun kom derefter ind på følgerne af dette kulturelle forfald. Industrien beklager sig over, at 25 % af alle de 15-årige er uegnede til at bestride et arbejde, "fordi de er umotiverede, fordi de ikke gider noget, fordi de er på stoffer eller af andre grunde. Amerika har som industrination nu haft to år med faldende levealder. Tænk lige over det engang! Hvis der er nogen målestok for et samfunds økonomiske succes, så er det gennemsnitslevealderen." Og den er faldende i Amerika "på

grund af alkohol og stofmisbrug; man har en opiat-plage af receptpligtige medikamenter, der har gjort folk afhængige. Og så går de ud på gaden, fordi opiatet eller medikamenterne er billigere der. Altså med andre ord: Vi har et kæmpeproblem her i Vesten.”

Hun kom så ind på et nyligt fremsat program fra BDI (Bundesverband der Deutschen Industrie) om konkurrencen mellem Kinas og Vestens systemer. ”Det er min overbevisning, at hvis vi ikke ændrer os her i Vesten, så behøver vi overhovedet ikke at hidse os op over Kina. For Kina vil udvikle sig videre, og Vesten vil frembringe den ene generation efter den anden, der er fuldstændigt ødelagt og fordærvet. Vesten er en døende civilisation.”

De, der ikke kan se det, lever åbenbart ”i en puppe... Når de nu og da har noget med børn og unge at gøre, så bliver de skræmte! De er aggressive, selv pigerne. Ja, unge piger er det virkeligt – hvis De ser, hvordan de unge omgås indbyrdes ved stranden om sommeren, så kan man kun sige: Det løber mig koldt ned ad ryggen! Og jeg mener virkeligt, at Vesten absolut må slå ind på et andet spor.”

Hun mindede derefter om, at Tyskland tidligere havde et helt andet uddannelsessystem. ”Jeg var så heldig stadig at have haft adskillige lærere, der repræsenterede Humboldts tanker, tysklærere, men også andre. Og det var en helt anden fremgangsmåde. Den moralske opdragelse stod i centrum.” Men så kom OECD’s uddannelsesreform i 1970, der smed Humboldt og ”de sidste 2500 års dannelse” ud af pensummet, ”altså Platon, Homer, Schiller, alt det forsvandt, og i stedet for det kom der praktiske ting – hvordan analyserer man annoncer i medierne og andet af den slags”.

Kina gør derimod meget for at genoprette sin 5000 år gamle kultur. ”De nævnte Dunhuang. Jeg har været så heldig at have været i Dunhuang og har set grotterne. Alt dette bliver ikke blot restaureret, men også fotograferet elektronisk, så at

flest mulige mennesker kan studere dem. Alle andre kulturskatte restaureres med kærlig hånd og gøres tilgængelige for befolkningen. Og i grunden kan man sige, at Kina egentlig gør alt for at bringe sin befolkning ind på et godt spor.”

Hun sagde til sidst: ”Jeg tror virkeligt, at Vesten er nødt til at vende tilbage til sin egen højkultur, til den italienske renæssance i Italien, til den tyske klassik i Tyskland, til École Polytechnique i Frankrig. Enhver nation bør virkeligt forbinde sig med højdepunkterne i sin egen historie, og det må vi så bruge til at udvikle os videre ud fra. Og der bør finde en udveksling sted mellem alle kulturer, så at vi kan lære af hinanden og bringe os alle videre.

Enten gør vi sådan, eller også bliver Vesten trængt ud på historiens overdrev.

1.CSIS: Amerikansk udenrigspolitisk tænketank.

2.Den store kinesiske pædagog Cai Yuanpei (1868-1940) var undervisningsminister under Sun Yatsen i Kinas provisoriske republik.

**Ny LaRouchePAC
foredragsrække:**

Koncepterne bag Lyndon LaRouches internationale Nye Bretton Woods-kreditsystem

Muligheden for, at LaRouches koncepter for, hvordan samarbejdet mellem nationer bør udfoldes, bliver gjort til virkelighed, er større end nogensinde. Samtidig har disse koncepter aldrig været mere nødvendige end nu. De kan blive til virkelighed gennem det fremspirende samarbejde mellem USA, Rusland, Kina, Indien og andre ledende økonomiske magter.

Foredragstitlerne er følgende:

1. Det menneskelige sinds kreative ånd reflekterer universets underliggende kreative princip.
 2. Nøglen til at forstå økonomi er videnskab og ikke matematik.
 3. Eksistensen af nationalstater er en nødvendighed.
 4. Hvad er kreativitet nøjagtigt, som er den sande kilde til økonomisk vækst?
 5. Friedrich Schiller, frihedens digter.
 6. Vladimir Vernadsky, Biosfæren og Noosphæren.
- 1.
 - 2.
 - 3.
 - 4.

5.

6.

```
<iframe width="560" height="315"
src="https://www.youtube.com/embed/cyGJstd52-4"
frameborder="0" allow="accelerometer; autoplay; encrypted-
media; gyroscope; picture-in-picture"
allowfullscreen></iframe>
```

Helga Zepp-LaRouche: "USA bør genoplive forestillingen om "Dette skønne land, USA"

Den 23. januar 2019 (EIRNS) –Helga Zepp-LaRouche gjorde de følgende bemærkninger i dag til den amerikanske afdeling af LaRouche-bevægelsen:

Vi befinder os i den begyndende fase af en fuldkommen ny era i den menneskelige civilisation, og alt vi skal, er at udrydde konceptet om at geopolitiske interesser skal forsvares under alle omkostninger, selv hvis det betyder tredje Verdenskrig og menneskehedens udryddelse. Der er et alternativ og det hedder et nyt paradigme for nye relationer mellem nationer; win-win samarbejde.

Den eneste forskel er, at formålet er at kultivere en befolkning med fremragende egenskaber. Jeg har læst en artikel, hvori alle bidragsyderne siger, at den eneste årsag til, at Kina er fremstående i rumfart, er at partiet kontrollerer videnskab og teknologi. En kinesisk lærd person besvarede denne udtalelse ved at sige: Nej, det er fordi vi er fuldstændigt fokuserede på opdagelser, fremragende uddannelse

og fordi vi har en stor og talentfuld befolkning på 1,4 milliarder mennesker og man kan ikke frembringe videnskabelige opdagelser gennem diktatur. Det er netop hvad Friedrich Schiller har uddybet ved mange lejligheder.

Der er ingen grund til at disse idéer ikke skulle kunne genoplives i det smukke land, Amerika, det land, som havde til formål at tjene som et håbets fyrtårn og som frihedstempel for verden.

Lige nu er dette ikke tilfældet. Vi har en verden i kaos. Men hvis folk har en idé om, at USA er nøglen til at løse krisen i verden – og på en vis måde kan USA's bedste tradition genoplives. Men det skal genoplives i form af en republik. Som både George Washington, Benjamin Franklin og mange andre store præsidenter sagde: "Vi giver jer en republik, men det er jeres opgave at forsvare den." Og det er netop hvad der står på spil i dag.

Med det på sinde mener jeg, at folk bør have en patriotisk kærlighed overfor Amerika fordi det netop er dét, som er påkrævet. Det betyder dog ikke, at man skal være chauvinistisk og fokusere på ét land alene, man bør efterstræbe at være det som Friedrich Schiller kalder "en patriot og en verdensborger." Det er på ingen måde en modsætning. Man skal lade sig inspirere af en lidenskabelig kærlighed for menneskeheden, og det vil give en vinger, gøre en til en krigsengel, så man kan opnå mirakler og overkomme den lille indvendige stemme som siger "åh nej, det vil jeg ikke, jeg har en anden agenda, og det er ovenikøbet for svært!" Derved kan man blive en gigant som kan "hoppe over egen skygge" som det tyske ordsprog siger. Således kan du transformere dig selv til den krigsengel, som verden har brug for lige nu.

**I anledning af Schillers 259.
fødselsdag: Vestens dybe**

moralske krise, eller hvorfor vi har brug for en renæssance inden for den klassiske kultur!

Af Helga Zepp-LaRouche

Det er typisk for vor tids kortsigtede tankegang, at BDI (Bundesverband der Deutschen Industrie) for tiden er bekymret over, at der foregår en "systemkonkurrence" mellem "vor egen model med det åbne marked og Kinas statsstyrede økonomi". Mulighederne for økonomisk udveksling bør nok udnyttes, men afhængigheden af det kinesiske marked bør formindskes, så at selv mulighederne for kortfristede konkurrencefordele fuldkommen ignoreres. Og sidstnævnte hænger ikke mindst sammen med de fremtidige arbejdskræfters menneskelige egenskaber, altså hos nutidens børn og unge. Vesten befinder sig set fra dette synspunkt i en dyb kulturel krise, der netop er resultatet af de "vestlige værdier", der angiveligt skulle gøre os absolut overlegne i forhold til andre kulturområder.

13 døde og adskillige sårede under et skyderi i en bar i Thousand Oaks i Californien, hvor Ian David Long, en veteran fra US Marine Corps, gik amok, er blot det seneste eksempel på et endeløst mareridt i USA, der fortsætter så godt som dag for dag. I 2015 var der 209 masseskyderier, i 2017 allerede 346, og i dette år foreløbigt over 300 – og der er allerede folk, der med nød og næppe har undsluppet 2 sådanne rædselssituationer. De liberale medier er hurtige til at finde de påståede ansvarlige: Den nationale riffelassociation (NRA) og den anden tilføjelse til den amerikanske forfatning, nemlig retten til at bære våben. Men denne forklaring dækker ikke alle de andre udtryk for forråelse, først og fremmest hos yngre børn. Her skal jeg blot som eksempel nævne det tilfælde

fra Florida, hvor en 16-årig kvalte sin moder, fordi han ikke brød sig om hendes kritik af hans karakterer i skolen, for derefter at køre hende i en trillebør til en varevogn og videre til en kirke i nærheden, hvor han begravede hende under et ildsted. Med hjælp fra 2 venner iscenesatte han derefter et indbrud og foretog så i følge sine egne ord et "grammyvindende opkald til 911" det gængse nødopkaldsnummer i USA. Sådanne "rå forbrydelser" finder ikke udelukkende sted på den anden side af Atlanten. I Berlin blev en tiårig for kort tid siden voldtaget på en klasses tur af en anden tiårig. To elleveårige holdt offeret fast, medens to andre elever kikkede på.

Naturligvis har der altid forekommet chokerende tilfælde på kriminel adfærd, men ingen kan bestride, at selv mindre børns uhindrede tilgang til alle former for vold og pornografi på internettet sammen med en tilsvarende manglende opdragelse, der skulle give dem en indre moralsk dømmekraft, har ført til en katastrofal forråelse. Følgen er et helt fordærvet menneskesyn, især i forhold til kvinder og seksualitet. Og medtager man desuden de tilfælde, hvor et overdrevent forbrug af videospil har medført et mere eller mindre autistisk socialt forhold, så tegner der sig et meget negativt billede for de kreative muligheder hos en ikke ringe del af den næste generation. Foreningen for Dannelse og opdragelse (VBE) udsendte for nylig "i anledning af forråelsen af omgangsformerne og aktuelle hændelser som den for nylig i Chemnitz" en rundspørge om forældres og læreres syn på opdragelse og værdier i Tyskland. Over 90 % af begge grupper hævdede, at de fandt disse ting meget vigtige, men at det kneb med virkeliggørelsen af dem. Andre rundspørger fremhævede, at volden mod lærere havde nået et skræmmende omfang. Lærere udsattes tiltagende for skældsord, trusler og angreb. Rundspørgerne viste, at "tonen i samfundet er blevet mere rå, sproget forrået, konflikter eskaleres tiere og lettere, og at autoriteter ikke anerkendes mere. Der er tale om et "fænomen i hele samfundet" og det drejer sig ikke kun om mennesker med indvandrerbaggrund.

Om det drejer sig om veteraner, der lider af posttraumatisk stresssyndrom efter krigstjeneste i Mellemøsten – i USA begår en veteran selvmord hvert 65.minut – eller om det skyldes de virtuelle oplevelser under voldelige videospil eller såkaldt underholdning, så er i begge tilfælde tærsklen for voldsudøvelse sænket bekymrende helt ned til drab på andre mennesker. Og selv om denne udvikling længe har været åbenlys, foretager man sig intet i et samfund, der holder på sine “liberale værdier” og siger “alt er tilladt”, for at stoppe dette styrt ned i grænseløst forfald.

I fuldstændig modsætning dertil har Kina for nylig forbudt hip-hop-musik og banale quiz-shows, eftersom schlager-teksterne giver et nedværdigende kvindebillede, og fordi showene forhindrer tilskuernes kreativitet. Endnu vigtigere: Præsident XI Jinping understregede for nylig i et brev til otte professorer på det Centrale Akademi for Skønne Kunster (CAPA) den overordentlige vigtighed af en æstetisk opdragelse for en sund opvækst hos den kinesiske ungdom, både i fysisk, men også i åndelig henseende. Den æstetiske opdragelse spiller en afgørende rolle i udviklingen af en skønnere ånd, den fylder de studerende med kærlighed og fremmer skabelsen af store kunstværker.

I Kina går betydningen af en æstetisk opdragelse tilbage til Konfucius, men også i nyere historie har betydende lærere og opdragere anvendt denne metode med henblik på den moralske forädling hos elever og studerende. Een af den moderne æstetiks grundlæggere, Wang Gouwei fra Qinghua-instituttet for Æstetiske Studier, hengav sig til udforskning af den menneskelige elendighed, der i følge ham opstod af begæret. Begærligheden gør menneskene ulykkelige, får dem til at ville eje ting, hvad der kan føre til tvangsmæssig adfærd og ved tab af den ønskede genstand til indre ulykke og ydre sociale problemer. Er der så en vej til at overvinde denne begærlighed? Ja, siger Wang Gouwei, det er skønheden. Et lignende synspunkt var den tidligere rektor for Pekings

Universitet, Cai Yuanpei, kommen til, der i en afhandling fra den 10.maj 1919 skrev: "Jeg tror, at roden til vort lands problemer ligger i den kortsynethed hos så mange mennesker, der får dem til at stræbe mod hurtigere succes eller hurtigere penge uden en højere moralsk tankegang. Den eneste medicin herimod er en æstetisk tankegang."

I den samme filosofiske tradition skrev Zhu Guangjian i sit skrift "Æstetik forklaret", at samfundets problemer lå i, at de fleste menneskers hjerter var slette. For at rense hjerterne må man kultivere ånden og sjælen, sætte sig højere og renere mål end bare at blive rig, have smukke klæder eller en høj stilling inden for regeringen. For at rense et menneskes ånd må man først forskønne dets liv. Hele Friedrich Schillers samlede værker er viet til denne opgave: forædlingen af mennesket gennem en æstetisk opdragelse. Men først og fremmest i sine Æstetiske Breve, som han havde skrevet som reaktion på Jakobinernes terror under rædselsperioden i Den franske Revolution. Her beskæftigede han sig med spørgsmålet om, hvorfra en forædling af menneskene kunne komme, når regeringerne er korrupte og masserne forråede. Ene og alene den store klassiske kunst ville være i stand dertil, fordi den indeholdt den ufejlbarlige nøgle til menneskesjælens højeste rørelser og overhovedet kunne opstille det højeste ideal for det menneskelige. I forordet til "Bruden fra Messina" udtalte Schiller, at den store klassiske kunst vækkede en kraft i menneskesjælen, der også varede ved, efter at kunstoplevelsen var ovre.

Hvis Vesten fortsætter som før med sin kultur, hvor "alt er tilladt", så står det allerede klart, hvem der kommer til at vinde den "systemkonkurrence" som BDI taler om. For Kina gør enormt meget for at bringe sin 5000 år gamle kultur ud til flest muligt af sine borgere, og Xi Jinping er personligt optaget af, at udbrede den konfucianske filosofi i alle samfundets porer. Vi i Vesten har i hvert fald et kæmpe problem, fordi vi på grund af Kongressen for Kulturel Frihed,

på grund af Frankfurter-Skolen og på grund af det af 68-erne fremkaldte adfærdsmønster allerede har flere generationer, der bevidst har rettet sig imod idealerne fra vor klassisk-humanistiske tradition. Men trods det vil det kun være muligt at overvinde den kulturelle og moralske krise, dersom vi vender tilbage til idealerne hos Nikolaus af Kues, Leibniz, Lessing, Schiller og von Humboldt, Bach og Beethoven – for blot at nævne nogle få – og videregive dem til de nuværende og kommende generationer. De, kære læser, kan ikke fejre Schillers 259. fødselsdag på nogen bedre måde end ved at melde Dem ind i Schiller-Instituttet.

Introduktion til Helga LaRouches Nye Paradigme Webcast den 5. juli 2018

Helga Zepp-LaRouche udarbejdede den 17. juni et udkast til Den Europæiske Union (EU), der forklarede hvordan “eksemplet fra Singapore” viser, at tidligere fjendtligt indstillede nationer kan arbejde sammen om at løse tilsyneladende uhåndterlige problemer, når de tager fat på kriser ved at anlægge ånden fra den nye Silkevej. Desværre har EU ikke taget imod hendes råd. Imidlertid hørte de over 300 deltagere på Schiller Instituttets konference den 30. juni -1. juli på embedsmænd fra Rusland, Kina, USA, Nigeria, Yemen og mange europæiske lande, som arbejder hen imod dette mål. Deltag i Schiller Instituttets ugentlige strategiske webcast, når fru LaRouche giver indsigt i, hvorledes fordelene ved det nye paradigme kan realiseres over hele verden.

Arven efter Friedrich Schiller og Schiller Institutet i Xis Nye Silkevejs konfutsianske koncept i dag. Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Institutets Venners Valgmøde i København, 10. nov., 2017

Så der er mange punkter, hvor vi kan sige, »Lad os gå tilbage til vore bedste traditioner, og så vil vi finde ud af, at Europas klassiske perioder, og Kinas konfutsianske tradition og andre landes klassiske perioder virkelig skaber grundlaget for en ny renæssance.

Jeg mener, vi befinder os ved et utroligt, historisk øjeblik, og vi bør erindre os Friedrich Schillers ord, »Et stort øjeblik bør ikke finde et lille folk«. Så lad os forsøge at løfte vort folk op til at tænke stort, tænke smukt, blive skønne sjæle, skabe grundlaget for, at alle børn kan få mulighed for at blive genier. Og at det ligger inden for vores viljes mulighed at gøre det, og derfor er Toms kampagne og de andre medlemmer af Schiller Institutet så absolut vigtig, og at vi bør være glade for, at Schiller Institutet eksisterer i Danmark og skaber en mulighed for alle danskere til at gå med

i dette utrolige, historiske øjeblik og skabe en bedre verden for os alle.

Download (PDF, Unknown)

Tom Gillesbergs tale på Schiller Instituttets Venners Valgmøde, 10. nov., 2017

Det, vi besluttede at gøre her fra Schiller Instituttets Venners side, hvor vi stiller op her i København, og også i Brøndby, Aarhus og Randers, var at tage disse større spørgsmål, som virkelig er det, der kommer til at afgøre fremtiden, og forsøge at bringe dem frem i den offentlige debat; forsøge at bryde igennem den mørklægning af virkeligheden, der alt for længe har fundet sted her i Danmark, såvel som også i Europa og i vid udstrækning i USA; og forsøge, i denne konsensus om politikker, der ikke virker, at introducere, præsentere folk for et glimt ind i det nye paradigme, som findes derude i verden med Kinas Bælte & Vej Initiativ som drivkraft, men ikke kun som et kinesisk program; men dette omfatter allerede omkring 100 nationer i hele verden, og så grundlæggende set lægge det frem på bordet og sige, dette er beslutningen, dette er, hvad Danmark, og København, selvfølgelig, også må blive en del af.

Tom Gillesberg, kandidat til borgmesterpost i København og regionsråd i region Hovedstaden for Schiller Instituttets Venner; formand for Schiller Instituttet i Danmark:

God eftermiddag og velkommen til alle, der kunne komme til

denne særlige begivenhed; særlig i den forstand, at vi blander forskellige kategorier her, idet vi både har inviteret ambassadediplomater til at komme og være med i vore diskussioner om det, vi i den danske valgkampagne præsenterer, her i København; men som også er omfattet i det globale, overordnede spørgsmål, der netop nu ligger foran os; nemlig, hvordan tackler vi sammen verden? Det faktum, at vi står over for nye, desperate tider i den finansielle verden, i form af et krak, der vil blive værre end det, vi så i 2007-08; men samtidig står vi også over for muligheder for menneskeheden, som er ekstremt spændende.

Det, vi besluttede at gøre her fra Schiller Instituttets Venners side, hvor vi stiller op her i København, og også i Brøndby, Aarhus og Randers, var at tage disse større spørgsmål, som virkelig er det, der kommer til at afgøre fremtiden, og forsøge at bringe dem frem i den offentlige debat; forsøge at bryde igennem den mørklægning af virkeligheden, der alt for længe har fundet sted her i Danmark, såvel som også i Europa og i vid udstrækning i USA; og forsøge, i denne konsensus om politikker, der ikke virker, at introducere, præsentere folk for et glimt ind i det nye paradigme, som findes derude i verden med Kinas Bælte & Vej Initiativ som drivkraft, men ikke kun som et kinesisk program; men dette omfatter allerede omkring 100 nationer i hele verden, og så grundlæggende set lægge det frem på bordet og sige, dette er beslutningen, dette er, hvad Danmark, og København, selvfølgelig, også må blive en del af.

I dag er også en særlig dag, den 10. november; det er Friedrich Schillers fødselsdag, den berømte tyske, men også universelle digter, »Frihedens Poet«, som han også kaldes, og efter hvem vi har vores navn, Schiller Instituttet, og som også reflekteres i Schiller Instituttets Venner. Schiller var en meget enestående filosofisk person, der i sig også havde stor passion og stor kærlighed til menneskeheden, og ikke kun til sin egen nation. Han havde denne idé, at man både kan være

patriot for sin nation og samtidig en verdensborger, og at de to ikke bør være en modsigelse.

Så jeg mener, der er meget passende, før vi om lidt skal høre Helga Zepp-LaRouche online – jeg introducerer Helga, når vi kommer dertil – og senere vil jeg, og andre kandidater fra Schiller Instituttets Venner, diskutere kampagnen; men før vi kommer til det, mener jeg, det er passende, at vi får nogen skønhed. I har måske set, at én af de ting, vi har forsøgt at introducere i denne kampagne, er spørgsmålet om klassisk kultur; spørgsmålet om at give alle børn adgang til klassisk kultur; at alle børn burde lære at synge, spille et instrument, være med i et orkester og gøre denne fantastiske kultur til deres egen. Og det er sådan, man får virkelige renæssancer.

Så, for at introducere denne meget smukke del af menneskets aktivitet, klassisk musik, vil vi indlede med to arier fra Shakespeares skuespil Othello, sat til musik af Verdi i operaen Othello, som er et skuespil og en opera, alle burde se med jævne mellemrum for at blive mindet om, hvordan historien fungerer; mindet om, hvordan det var en tradition i Venedig, men i dag er en tradition i London, at spille folk ud mod hinanden således, at folk, som det var meningen, skulle leve sammen i perfekt harmoni med hinanden og udvikle hinanden og elske hinanden; hvis der så er en tredje stemme, der stikker til dem og skaber jalousi mellem dem og spiller dem ud mod hinanden, så kunne det, der skulle have været et frugtbart samarbejde, meget nemt blive til strid og krig og ødelæggelse og død. Og dette er præcist, hvad Shakespeare, men også Verdi, ønskede at vise med denne opera, hvor den onde Jago virkelig demonstrerer sine mesterlige evner i ødelæggelsen af Desdémones og Othellos lykkelige forening. Disse to arier er mod slutningen; den første er, da Desdémone sidder på sin sengekant og er bange for, hvad der næst vil ske, for Othello har bedt hende tage sin bryllupskjole på, og hun har bange anelser om, hvad der vil ske. Den anden arie er 'Ave Maria',

som er der, hvor hun beder sin bøn, og jeg mener, det også er meget passende, for netop nu har vi et så opportunt øjeblik for menneskeheden, for vi må have den ånd, som Verdi her præsenterer, hvor vi virkelig tager hele verden ind i vore hjerter, både den nuværende og fremtidige menneskehed.

Jeg vil gerne bede Lena Malkki [sopran, Sverige] synge og Dominik Wizjan [pianist, Polen] akkompagnere på klaver, disse to meget smukke arier.

[Lyt: 7:45 min]

Tom: Mange tak, Lena og Dominik.

Jeg mener dette, er en passende introduktion til det, der kommer nu. Vi har, som I ser, Helga parat online, og jeg vil blot sige et par ord for at introducere hende.

Hvis I ikke allerede kender hende, vil jeg foreslå, at I googler hende og finder en masse af hendes skrifter, for de er derude[1], for hun er en meget inspirerende kraft, men hun er også meget intimt knyttet til den proces, der netop nu finder sted i Kina og internationalt, og som kendes som Bælte & Vej Initiativet.

Helga stiftede Schiller Instituttet i 1984, men var allerede inden da meget politisk aktiv. Hun var én af lederne i LaRouche-bevægelsen og blev mere udtrykkeligt leder, da hun i 1977 giftede sig med Lyndon LaRouche, og hun har siden da været drivkraften i en masse projekter for at forandre verden. Hun er også meget nært, personligt knyttet til Kina, da hun rejste til Kina som ung journalist og så ting i Kulturrevolutionens mørke tid, og i takt med, at der opstod nye muligheder, var hun i 1970'erne sammen med Lyndon LaRouche en førende kraft i at skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, også sammen med Den Alliancefri Bevægelse i 1970'erne. Da der, i 1989 med Berlinmurens fald, opstod en mulighed for at få en helt ny verden, grundlæggende set, men også en helt ny, strategisk situation i Europa, var hun meget

aktiv i at forsøge at ændre dynamikken; først, og også sammen med Schiller Instituttet, var hun en ledende kraft i en masse konferencer for at forsøge at få en massiv udvikling af Europa, fra Centraleuropa og mod øst, og dette blev i stigende grad saboteret, kan man sige, af de gamle magter. Hun var dernæst en førende stemme i at forvandle dette projekt til Verdenslandbroen; og Helga rejste meget til Kina for at understrege nødvendigheden af denne Verdenslandbro, for at forbinde Kina med Europa gennem infrastrukturkorridorer, det, hun også kaldte Den Nye Silkevej, og af denne grund blev hun i Kina kendt som Silkevejslady'en. Der skete dernæst det, at det på dette tidspunkt blev delvist stoppet pga. krisen i Asien i 1997, men med krisen, der kom i 2008, gjorde Kina noget helt andet end det, der foregik i Europa og USA, og de ændrede politikken og begyndte massivt at transformere den kinesiske politik med udvikling af infrastruktur, og de lod det ikke være godt med det, med at løfte 700 mio. kinesere ud af dyb fattigdom; men i 2013 initierede Xi Jinping også politikken med Bælte & Vej Initiativet for at sprede denne politik internationalt.

Så Helga er blevet en meget citeret person og en hyppig gæst i de kinesiske medier, hvor hun taler om disse spørgsmål. Hun var også i Beijing, hvor hun var inviteret som repræsentant for Schiller Instituttet til Bælte & Vej Forum, der fandt sted i maj måned i Beijing, som en del af konferencens indbudte tænketanke.

Vi er meget glade for at høre hendes stemme her og høre hende præsentere, hvad det egentlig er, vi mener med vore valgplakater, hvor vi siger, at Danmark – København og Danmark og Europa – bør tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet / Den Nye Silkevej. Så vi er meget glade for at have dig med os, Helga, og høre, hvad du kan fortælle os.

Min. 24:05.

(Engelsk udskrift af Helgas indlæg)

[1] Se engelsk: <http://newparadigm.schillerinstitute.com/>

dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/>

**Hvorfor »Schiller
Instituttet«?**

**Om Konfutses og Schillers
æstetiske opdragelse af
mennesket.**

**Helga Zepp-LaRouches budskab
i anledning
af Schillers fødselsdag 10.
nov., 2017**

Tom Gillesberg: ... Hvis Schiller var her i dag, hvad mener du så, han ville bidrage med, og hvad kan vi bruge Schiller til i dag?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at Schiller ville være meget glad, for grunden til, at Schiller Instituttet hedder Schiller Instituttet ... jeg har altid ment, at Friedrich Schillers menneskebillede var det mest ædle: Ideen om, at alle mennesker kan blive skønne sjæle.

Leder, Schiller Instituttet og LaRouche PAC, 11. nov., 2017 – Følgende er et svar, Helga Zepp-LaRouche gav på et spørgsmål, stillet af formand for Schiller Instituttet i Danmark, Tom Gillesberg, under diskussionen, der fulgte efter Helgas briefing til Schiller Instituttets Venners valgarrangement i København, 10. nov.

Hendes svar udgør hendes lykønskingsbudskab til festlighederne 11. nov. i anledning af Schillers fødselsdag.

Tom Gillesberg: Da vi begyndte mødet, Helga, kommenterede jeg det faktum, at det i dag er Friedrich Schillers fødselsdag [10. nov. 1759 – 9. maj 1805]. Så jeg mener, det er meget passende at tænke over dette. Og jeg vil gerne spørge dig, Helga: Hvis Schiller var her i dag, hvad mener du så, han ville bidrage med, og hvad kan vi bruge Schiller til i dag?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at Schiller ville være meget glad, for grunden til, at Schiller Instituttet hedder Schiller Instituttet – jeg kunne have en indsats for at etablere en bedre relation mellem relationer; jeg kunne have fundet en anden tænker: Leibniz, Cusanus, der er mange, der har gjort utrolige ting. Men jeg har altid ment, at Friedrich Schillers menneskebillede var det mest ædle: Ideen om, at alle mennesker kan blive skønne sjæle.

Som jeg for nylig skitserede i en tale, jeg holdt i New York,

så er ligheden mellem konfutsiansk æstetisk opdragelse og Friedrich Schillers æstetiske opdragelse, forbløffende stor. Konfutse, der trods alt levede for 2.500 år siden, og Friedrich Schiller, der levede for over 200 år siden, kom imidlertid begge på den samme idé. Nemlig, at ethvert menneske har potentialet til ubegrænset selv-fuldkommengørelse; til at blive et geni. Og Schillers definition af geni var en skøn sjæl. Hermed mente Schiller, at man finder frihed i nødvendighed, og man gør sin pligt med passion. Ikke som én, der følger Kant, og som siger, »jeg må gøre min pligt« og ser rasende ud, og man er moralsk, men man hader det. Men derimod, at man glæder sig over at gøre det gode.

Jeg finder, at Xi Jinping er i besiddelse af denne egenskab. Jeg har studeret ham, studeret hans taler, hans bog med taler, *The Governance of China*, som I bør læse, som er udgivet dér; men man kan også finde alle hans taler på Google. Jeg kom til den konklusion, at han er en filosof; at han er et konfutsiansk renæssancemenneske. Og jeg mener, at Schiller ville have været utrolig glad over, at et sådant menneske er statsoverhoved, og at han har strømlinet hele det kinesiske samfund i overensstemmelse med disse ideer.

Jeg er meget optimistisk med hensyn til dette. Jeg mener, den vestlige propaganda er selvfølgelig flippet ud som bare pokker. De siger, »Åh! Xi Jinping er en ny Mao Zedong, endda en ny Stalin. Han koncentrerer al denne magt i sine egne hænder.«

Men undersøger man dette, ser man, at det ikke er tilfældet. Vist er det et meget centraliseret system, men det er et meritokrati; det er helliget folkets almene velfærd, og ikke kun det kinesiske folks, men udtrykkeligt også alle de deltagene landes [i Bælte & Vej]. Så jeg mener, Schiller ville genkende denne idé med at have en vision om en bedre verden, for, når man læser hans *Æstetiske Breve*, siger han: Man må give sine samtidige mennesker det, de har brug for, og ikke det, de begærer.[1] Man må være en tjener for sit århundrede,

men ikke dets slave. Og andre, lignende begreber. Jeg mener, man må have en vision for, hvor man ønsker, menneskeheden skal være i fremtiden.

Det er ideen om, at den menneskelige art har muligheden for at blive forædlet, og dette var en udbredt idé hos Konfutse, og det var ligeledes absolut Friedrich Schillers idé.

Jeg mener, at dette er to meget gode udgangspunkter for at starte en debat om, hvad der er galt med den nuværende liberalistiske kultur, hvor »alt er tilladt«. [i modsætning til] ideen om, at kunst må være skøn. For kun, hvis kunst er skøn, kan den bevæge hjertet og forædle mennesket. Jeg mener, vi har et presserende behov for dette, for, ser man på vore samtidige mennesker, så har de et presserende behov for en æstetisk opdragelse. Og jeg mener, at det er, hvad Schiller Instituttet forsøger at gøre, og man kan ikke nægte, at det, vi hørte i begyndelsen, denne arie, der blev sunget [af Lena Malkki], er skønnere end det, man kan høre af Madonna. Hun er faktisk det modsatte af det, hendes navn siger; men det vil jeg overlade til jeres bedømmelse.

[1] Se også: »Vi behøver Schillers Æstetiske Breve i dag«, af Feride Istogu Gillesberg.

Styrken til at skabe en kulturel renæssance. □

Af Helga Zepp-LaRouche

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer

dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanselighed; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Det følgende er et uddrag af et møde på Manhattan, med Helga Zepp-LaRouche, lørdag, den 17. dec., 2016. Webcastet med mødet, inkl. den efterfølgende diskussion, kan ses her: <https://larouchepac.com/20161218/manhattan-town-hall-event-helga-zepp-larouche-and-megan-beets>

Jeg mener, at alle befinder sig i en tilstand med store spændinger, for verden er endnu ikke et trygt sted. I går så jeg præsident Obamas angiveligt sidste pressekonference, live, og det, han sagde, var virkelig utroligt ondt. For han siger, at de har beviser; – nej, det påstod han ikke engang; de sagde, at Rusland havde hacket den Demokratiske Nationalkomite og andre computere og havde grebet ind i valgprocessen i USA. Der er hidtil ikke fremlagt nogen beviser. Dernæst truede han med gengældelseshandlinger imod Rusland; både åbenlyst, men

også skjult, men at Rusland ville finde ud af, hvad budskabet var. Det er en temmelig utilsløret trussel; og de mennesker, der tabte valget, er virkelig hysteriske. I dag udtalte Hillary Clinton offentligt, grundlæggende set, at dette var Putins personlige hævn, fordi han ikke kunne lide det, hun gjorde som udenrigsminister. Det skal understreges, at en meget respekteret gruppe, Efterretningsveteraner for Fornuft (VIPS), med personer som senator Mike Gravel og Ray McGovern, og andre, offentliggjorde en erklæring om, at deres mangeårige erfaring som eksperter inden for cybersecurity havde fået dem til at se på disse e-mails; og de var ikke i tvivl om, at dette ikke var hackerangreb, men derimod lækager, som den form for 'leaks', som Edward Snowden og Chelsea Manning havde foretaget indefra. Hvorom alting er, så er der en stor hype, og vi bør være opmærksomme på, at dette er meget farligt.

Det andet, der kunne ske fra nu og frem til nyvalgte præsident Trumps faktiske indsættelse i embedet, er, at der stadig kan komme en konfrontation med Rusland og med Kina. De nylige udviklinger i det Sydkinesiske Hav er bevis på det. Verden er på ingen måde i sikker havn endnu. Hysteriet omkring Aleppos såkaldte »fald«, som medierne karakteriserer det, er ikke mindre. Her har vi en militær løsning på et problem, der tydeligvis ikke kunne løses politisk; bl.a. pga. USA's sabotage af forhandlingerne i Genève. Så den militære mulighed var den eneste tilbageværende; og nu er folk befriet. Folk burde være lykkelige over, at ISIS har lidt et forfærdeligt nederlag. Jeg vil bare sige, at disse utrolige spin om begivenhederne virkelig viser, at vi absolut ikke befinder os i en sikker situation. I USA, men også i Europa, har man praktisk talt den situation, at folk kan opdeles i to grupper: dem, der endnu ikke er kommet sig over det såkaldte »chok« over Trumps valgsejr. Dette er de mennesker, der er tilhængere af geopolitik, af globalisering; som er tilhængere af det nuværende system, der har bragt verden til det punkt, hvor vi nu er. Og så har man de mennesker, der er lykkelige over, at Trump vandt; de håber på, at han vil konfrontere Wall Street,

hvilket vi vil få at se, om han gør, i betragtning af den klasse, han tilhører, og hans udnævnelser af folk fra Goldman Sachs. Eller, at han vil konfrontere etablissementet generelt.

Jeg refererer blot til disse omstændigheder ganske kort for at påpege den situation, at jeg ikke mener, nogen af disse tankegange – hverken den første, med de mennesker, der er flippet ud over, at Hillary tabte; og heller de mennesker, der siger, at Trump vil konfrontere etablissementet – at ingen af disse to tankegange er fyldestgørende. Jeg mener, at vi må indføre en tankegang på et helt andet niveau, i den politiske proces: hvilket er grunden til, at opførelsen af *Messias* og en hel række af andre koncerter er så ekstremt vigtig. Vi har diskuteret dette mange gange, men lad mig gentage det. Hvorfor er klassisk kunst og klassisk musik i særdeleshed så absolut afgørende, hvis menneskeheden skal komme ud af denne krise? Problemet er – jeg tror, I vil være enige med mig – at i mange år, næsten i 50 år siden mordet og mørklægningen af mordet på John F. Kennedy, har paradigmet i den vestlige verden, og især i USA, virkeligt ført til en utrolig forråelse af befolkningen. Mange mennesker er utilfredse med deres fremtidsudsigter; det faktum, at den forventede gennemsnitlige levealder i USA falder før første gang i lang tid, og der findes simpelt hen ingen anden indikator for levestandarden og en befolknings velbefindende, end netop den forventede levealder. Hvis den forventede levealder falder i en civiliseret nation, er det et sikkert bevis på, at nationen befinder sig i en total krise, og i et totalt forfald.

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere

disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanselighed; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Klassisk kunst gør det, at den viser, hvordan mennesker først og fremmest lærer at forstå virkelige principper; de principper, der ligger bag den sanselige, den fysiske, fremtoning. Og de kan lære at blive virkeligt frie. Dette er den egenskab, der i høj grad har været en sjælden råvare i disse perioder. At mennesker har en indre frihed; at de har deres egen dømmekraft; at de udvikler deres indre stemme; at de lærer at lytte til deres indre stemme – man kunne også kalde det samvittighed. Det er generelt set stor kunst, der gør det muligt for folk at på en måde træne denne egenskab på en legende måde. For, når man ser på eller lytter til stor kunst, så er det ikke det alvorstunge i det virkelige liv; det er i denne forståelse ligesom det eksistentielle. Men man kan på en legende måde studere, hvad kreativitet er. Det er ekstremt vigtigt, at vi ikke glemmer, at, med mindre menneskeheden foretager springet til et helt nyt paradigme, hvor vi ikke blot tænker på én nation. Trump har lovet, at Amerika kommer først. Det er muligvis en god modgift mod det, der har fundet sted med denne hidtidige såkaldte globalisering; men det, der kræves, er en fuldstændig ny

tankegang, hvilket er grunden til, at jeg er så glad for Friedrich Schiller; for hans ideer repræsenterer en sådan rigdom, som vi har brug for, for at komme til det nye paradigme.

Schiller sagde for eksempel, at det ikke er selvmodsigende at være en patriot og samtidig en verdensborger; og jeg mener, at vi har nået en tilstand i menneskets historie, hvor vi må fastslå, at ingen nation kan give udtryk for en egeninteresse, hvis denne er i modstrid med målet for hele menneskeheden. Vi må derfor i denne debat introducere denne egenskab med at blive en verdensborger og samtidig elske sin nation. Kun da kan det amerikanske folk alliere sig med det nye paradigme med den Nye Silkevej og menneskehedens fælles mål, for et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, som Xi Jinping kalder det.

Jeg mener, at Schiller også af en anden grund er meget vigtig; han var fuldstændig rystet over sammenbruddet af den Franske Revolution, der førte til det jakobinske rædselsherredømme og drab på folk i guillotinen. Som reaktion på alt dette skrev Schiller *De æstetiske breve*; heri sagde han, at den eneste måde, hvorpå man kunne skabe en forbedring i det politiske liv, var gennem en forædling af individet. Jeg ved godt, at dette ikke ligefrem er det, folk tænker om politik; de tænker ikke på – den eneste måde, hvorpå mennesket kan gøre fremskridt, er, at vi alle sammen, jer, mig, alle, bliver forædlede, eller bestræber sig på at blive det, i hele deres liv. Jeg mener, at den idé om menneskeheden, som Schiller udviklede, er ideen om den skønne sjæl; for jeg mener, at det er nøglen til en masse ting.

Schiller udviklede denne idé om den skønne sjæl, idet han sagde, at det er en person, for hvem frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt, er forenet. Dette er en idé, man bør tænke over, for frihed og nødvendighed – hvad betyder det? Det betyder, at, uanset omstændighederne i ens liv, så gør man det, der er nødvendigt, ikke kun for sig selv og sin familie,

men for menneskeheden som helhed – der kan have forskellige former og forskellige krav til forskellige tider. I øjeblikket betyder det at bringe USA ind i paradigmet sammen med resten af verden, og at overvinde denne forfærdelige fare for en konfrontation med Rusland og Kina; som med sikkerhed ville betyde civilisationens udslettelse. Hvad betyder det, at finde sin frihed i det, der er nødvendigt? Jeg vil gerne have, I tænker over det, for det har de fleste mennesker ikke gjort; og det er nøglen til virkeligt at blive fri. Frihed betyder ikke fraværet af lænker og fraværet af begrænsninger. Det betyder, at man er en totalt selv-determinerende person, samtidig med, at man gør sin pligt med lidenskab. Man er ikke en kantianer, der siger, »Åh, jeg må gøre min pligt, og derfor er jeg virkelig sur; men jeg er en moralsk person, og derfor gør jeg, hvad jeg skal«. Man ser mange sådanne mennesker, men man må gøre det, der er nødvendigt, med glæde. Det kræver, at man opdrager sine følelser, så man altid, som Schiller siger, kan stole blindt på dem, fordi ens impulser aldrig vil diktere én andet, end hvad fornuften ville diktere.

Dette er en høj standard, men jeg mener absolut, det er muligt at opnå det. Klassisk kunst udgør det felt, i hvilket man kan øve sig i, hvad dette kræver. I et meget interessant skuespil, som Schiller skrev, og hvor han brugte et klassisk, græsk eksempel, nemlig *Bruden fra Messina*; og han skrev en indledning, hvori han diskuterer, hvilken funktion og magt, stor kunst har. Han siger, at, når folk lytter til et stort kunstværk – han talte i dette tilfælde om det græske kor; ikke et musisk kor, men koret i græske dramaer; og det sætter hos de mennesker, der oplever dette, en evne i dem fri; en evne, der gør mennesker virkeligt frie, en indre frihed. Denne frihed bliver tilbage, når forestillingen er slut.

Nogle af jer har allerede oplevet dette under festlighederne i anledning af 15-års dagen for 11. september (2001), med vore opførelser i fire katedraler i New York. Dette er selvfølgelig en meget dyrebar gave, som vi virkeligt må kæmpe for at gøre

til den mere fremherskende kultur. Og jeg vil gerne give den nyvalgte præsident kredit for, at han vil gøre interessante ting; mindst halvdelen af det, han foreslår, vil blive til sandhed; nemlig at forny relationerne med Rusland og Kina og sætte dem på et godt fundament; det ville være gigantisk. Men jeg har alvorlige tvivl om, at dette spørgsmål om klassisk uddannelse og den æstetiske forbedring af mennesket kan forventes at komme fra denne Trump-administration. Men det er et absolut nødvendigt krav, at Amerika atter bliver stort, hvilket han har lovet at gøre.

Jeg mener, at vi behøver en ånd af forædning, af det sublime; og dette niveau finder man ikke i nogen af udtalelserne. Jeg har i hvert fald ikke hørt noget, der ligner det. Men, man har hørt det fra folk som Benjamin Franklin, George Washington, Alexander Hamilton, John Quincy Adams og især Abraham Lincoln. Tænk på Gettysburg-talen og den skønne ånd, der udtrykkes i den; det er den tankegang – ikke i erklæringerne, men i ånden – i hvilken folk altid bør være, hvis de virkeligt er frie.

Så, i denne forstand, mener jeg, at vi har en enorm mulighed hen over denne juleperiode og ferieperioden, hvor folk altid har lidt tid til at læse, tænke og lytte til musik. Jeg vil opmuntre jer til ikke blot at gøre de ting, I plejer at gøre i denne tid, som at tage i indkøbscentret for at købe gaver til folk. Det er udmærket; men den virkelige mening med denne periode er, at man selv finder denne virkeligt højere identitet, som vi må mobilisere for at få verden til at blive et tryggere sted.

Det er, hvad jeg gerne ville sige, og det er mine bemærkninger til jer i dette øjeblik.[applaus]

Friedrich Schiller: »Favnet være millioner! Søg op over stjerners hær!«

En af de ting, som Friedrich Schiller skriver i sine Breve om Menneskets Æstetiske Opdragelse, er, at man bør indgive i verden kursen mod det gode, og han fremfører, at, selv om vi lever i vort århundrede, så bør vi ikke være skabninger af vort århundrede – at det, vi må give til menneskeheden, er det, menneskeheden har brug for, og ikke det, menneskeheden lovpriser. Jeg mener, at dette i særlig grad er passende for de omstændigheder, vi i dag konfronteres med, hvor der er en mulighed for at forme fremtiden; men det er en mulighed, som vi meget hurtigt må gribe, og den eneste måde, hvorpå vi kan gribe fremtiden, er ved at operere på et meget højere plan, end de fleste mennesker gør.

Download (PDF, Unknown)

**Vi fejrer fødselsdag for
Friedrich Schiller,
Frihedens Skjald, i aften kl.
19.**

Kom og vær med!

I anledning af årsdagen for den tyske digter og 'frihedsfilosof' Friedrich Schillers (10. november, 1759 – 8. maj, 1805) fødsel, efter hvem Schiller Instituttet naturligvis er navngivet, holder vi en lille sammenkomst på vores kontor i aften med kunstneriske indslag, hvor vi samtidig vil høre formand Tom Gillesbergs analyse af de seneste politiske begivenheder og, ikke mindst, hans marchordre til alle aktivister og andre interesserede for, hvordan vi bedst fremmer Danmarks vedtagelse af en Glass/Steagall-bankopdeling og en opbygningsplan for realøkonomien efter LaRouches Fire love, så vi også her i Danmark kan være med til, at **håbet (se Schillers digt)** om en bedre fremtid, fri for krig og fattigdom og andre plager, kan virkeliggøres for os selv og vore efterkommere.

Kom ind på vores kontor, alle, som kan, og vær med til at gøre denne dag til en festdag.

(Du kan også være med over Skype, ring 53 57 00 51).

Håb; digt af Friedrich Schiller

Håb

Af Friedrich Schiller (1797)

Menneskets drømme og tale sig smykke,

med kommende, bedre dage;
mod fremtidens gyldne mål og lykke,
ser man det rende og jage.
Ældes, forynges, slig verden går,
Dog til forbedring dets håb alt står!

Til livet vier håbet ham ind,
muntre dreng af håbet omsvæves,
en yngling begejstrer dets trylleskin,
det med oldings grav ej ophæves;
slutter end graven hans trættes rend,
sit håb dog han planter på graven end.

Det er intet blændværk og indholdsløs smiger,
som i dårers hjerne er født;
Men fra hjertet det kommer, og højlydt siger:
Til noget bedre er vi født!
Hvad stemmen i hjertet således forklarer,
den håbende sjæl slet ikke bedrager.

(Inspiration til ovenstående poetiske gendigtning er hentet fra denne prosaoversættelse)

Originale tyske digt:

Hoffnung

*Es reden und träumen die Menschen viel
Von bessern künftigen Tagen;
Nach einem glücklichen goldenen Ziel
Sieht man sie rennen und jagen.
Die Welt wird alt und wird wieder jung,
Doch der Mensch hofft immer Verbesserung!*

*Die Hoffnung führt ihn ins Leben ein,
Sie umflattert den fröhlichen Knaben,
Den Jüngling begeistert ihr Zauberschein,
Sie wird mit dem Greis nicht begraben;
Denn beschließt er im Grabe den müden Lauf,
Noch am Grabe pflanzt er – die Hoffnung auf.*

*Es ist kein leerer schmeichelnder Wahn,
Erzeugt im Gehirne des Thoren.*

*Im Herzen kündet es laut sich an:
Zu was Besserm sind wir geboren,
Und was die innere Stimme spricht,
Das täuscht die hoffende Seele nicht.*

Se også: Oversigt over danske artikler om Schiller / Schiller på andre sprog / Schiller på dansk

Friedrich Schillers indflydelse på grundlæggelsen af Norge som nation

Hæftet blev skrevet af William C. Jones fra Schiller Institutet for mange år siden.

Download (PDF, Unknown)

SPØRGSMÅL OG SVAR den 28. januar 2016: Hvorfor skal vi skabe en ny renæssance med klassisk kultur?

Med næstformand Michelle Rasmussen.

Links:

Vores side om klassisk musik.

Er skønhed en politisk nødvendighed? Interview med Helga Zepp-LaRouche.

»Beethovens årtier lange kamp for den Niende Symfoni« af Michelle Rasmussen.

Skønhed er nødvendigt, ikke praktisk, for menneskeheden.

Download (PDF, Unknown)

Er skønhed en politisk nødvendighed? Helga Zepp-LaRouche

Det var en anden af Schillers ideer, hvor han sagde, »Hvert menneske har et ideelt menneske i sig, og det er hans eller hendes store opgave i livet at opfylde dette store potentiale og gøre dette ideelle menneske, der potentielt set findes i enhver, identisk med det faktiske menneske.« Jeg finder også, at dette er et meget smukt svar på ideen om, hvorfor er vi her? Hvorfor er vi på planeten Jord? Hvad er formålet med vores eksistens?

Download (PDF, Unknown)

Skønhed er nødvendigt, ikke praktisk, for menneskeheden

Hvordan udvikler vi i et folk en afsky for fordærv og en sand forædling af evnen til at føle?

Schiller siger, at midlet hertil er kunsten, den skønne kunst. Han siger: "Kunsten er, ligesom videnskaben, uafhængig af alt praktisk og af alt, hvad menneskelige konventioner har indført, og begge kan glæde sig over en absolut immunitet over for menneskenes vilkårlighed. Den politiske lovgiver kan afspærre deres område, men herske inden for det kan han ikke. Han kan bandlyse hver ven af sandheden, men sandheden selv bliver stående; han kan ydmyge kunstneren, men ikke forfalske kunsten."

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche sender en hilsen til musikaften på Manhattan i anledning af

Friedrich fødselsdag

Schillers

De fleste mennesker er så bebyrdet med at sørge for deres elementære livsfornødenheder, at de ikke ønsker, og ikke kan klare den yderligere byrde, det er, at tænke. De er derfor tilbøjelige til at overtage deres meninger fra en eller anden gruppe, som de tilhører, det være sig kirke, præst, klub, deres samfundsklasse, medier eller en hvilken som helst anden gruppe. For at være i besiddelse af visdom, være klog, og for at elske visdom, må man allerede være i besiddelse af visdom for at påskønne den.

GDE Error: Requested URL is invalid

**Lev op til denne historiske
stund –
det er måske menneskehedens
sidste chance.**

Af Helga Zepp-LaRouche

Tale ved Schiller Instituttets konference i New York, 12. sept. 2015: Skabelsen af et fredsparadigme. " ... ved disse mennesker ikke, at der findes en højere lov, der vil hævne denne uretfærdighed? Og jeg mener, at jeg genkaldte Ibykus-digtet (Ibykus' Traner) af Friedrich Schiller; jeg sagde; »Kender I ikke til den lektie, at, hvis man begår en forbrydelse, så findes der noget, der kaldes Erinyerne, hævn gudinderne, der vil komme over dig?«

[Læs også Lyndon LaRouches indledende indlæg her:](#)

Download (PDF, Unknown)

**'ALL Men Become Brothers':
The Decades-Long Struggle for
Beethoven's Ninth Symphony
('Alle mennesker bliver
brødre':
Den årtierlange kamp for
Beethovens niende Symfoni)**

See Appendix I & II below the main article.

Læs den danske oversættelse her: Ny Specialrapport: Beethovens årtier lange kamp for den Niende Symfoni

The main article was published in Executive Intelligence Review, June 26, 2015, Vol. 42, No. 26.

Michelle Rasmussen is Vice President of The Schiller Institute in Denmark. E-mail: mich.ras@hotmail.com

The Schiller Institute in the U.S. has also published an html version of the main article. Read it here.

Download (PDF, Unknown)

N.B.: There is a mistake at the end of the main article as published in EIR. The following quote is from Schiller, and not Beethoven:

There is something mysterious in the effect of music, that it moves our inner self, so that it becomes a means of connection between two worlds. We feel ourselves enlarged, uplifted, rapt—what is that called other than in the domain of Nature, drawn to God? Music is a higher, finer language than words. In the moments, where every utterance of the uplifted soul seems too weak, where it despairs of conceiving more elegant words, there the musical art begins. From the outset, all song has this basis.

Appendix I & II:

Download (PDF, Unknown)

Discussion:

Listen to an hour-long response to the article by Fred Haight of the Schiller Institute in Canada. He discusses how Beethoven must have written the first three movements of the 9th Symphony with the last, choral, movement in mind. He makes

an analogy to Mozart's Ave Verum Corpus, Brahms's Four Serious Songs, and a Bach fugue, before presenting his musical evidence regarding the 9th Symphony.

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2015/08/9thwhole.mp3>

Links to other articles on music by the author:

Bach, Mozart and the "Musical Midwife"

The Musical Offering: A musical pedagogical workshop by J.S. Bach, or, The musical geometry of Bach's puzzle canons

Robert and Clara Schumann, and their teacher J.S. Bach